

Bariş Erdoğan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

26.4.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Barış Erdoğan (1974-)

I.bölüm

Yayınladığım on dört kitabın arkasında, bir küçük fotoğrafın altında yazar; bin dokuz yüz yetmiş dört yılının sıcak ağustos ayında doğmuşum..

Bu bilgi; Barış Erdoğan yani; benim için söylenen, insanları seven, eşitlikçi, paylaşımcı, zavallı, sömürgeci sıfatlarını açıklayamaz. Bana, yaşanan olaylar sonunda, farklı zaman dilimlerinde ve anlamsızca bu sıfatları değer gördü değer bilmez değersizler! Sorarlar; SEN KİMSİN?

Baştan anlatacağım kendimi. Darwin teorisini baz alarak, insanların atası parapitek maymunlarına kadar gitmeyeceğim. Bin dokuz yüz yetmiş dört yılının sıcak ağustos ayında doğmuşum. İlk söylediğim kelime insan, ikincisi seviyorum imiş. Yıllar sonra, yaşadıklarına hümanizm dediler. Ben istemedim, doğam gereği..

Çocukluk dönemini anlatmayacağım. Unutamadığım bir anı sorulur çocukluğumdan; çocukluk işte, derim, yanısız bırakırım soruyu. Çocuklukta geçti bilmeden. Bale dersi almadım, piyanom olmadı. Çikolata mutluluğun diğer adı, mutluluğum sayılıydı. Okula İstanbul'da Bahçelievler'de başladım. Derslerimi karanlıkta çalıştım. Evimiz bodrum katındaydı ve babamın aldığı öğretmen maaşıyla elektrik faturası ödenemiyordu. Babam öğretmendi, başarılıydım.

İlkokul ikinci sınıfa başladığım sene, ablam üniversiteye başlamıştı. Yaşanılan o dönemler, (1983 yılı) güzel yurdum için dönüm yılıymış. Bilemedim, cocuktum.. Derler ya balık hafızası, büyüklere sorun!

Babam, öğretmenlikle ilgisi olmayan yan işler yapmaya başlamıştı. Sabah yayınlanacak gazeteyi gece yarısı satmak, boya, badana ve duvar kağıdı yapmak, düğün salonlarında fotoğraf çekmek ve benzeri işler. Zorunluluktan ve emek harcanan işler. Emek dedim; babamın bana bıraktığı düşüncesi vardı; babam sosyalistti.

Babamın, öğretmenlikle ilgisi olmayan yan işler yapmaya iten nedenler vardı. Ablam Ankara'da üniversitede, abim lisede, ben ilkokulda.. Üretmeyen, yalnızca okuyup tüketen üç öğrenci. Okuma bilinci aşılana fidandık ve toplumu kardeşçe yaşatacak güçlü çınarlar olmalıydık.

Beşinci sınıfa geçtiğimde; yaşam gerçeklerini görmeye başladım. Fahişe yaşam kendini göstermekle kalmadı, yaşattı. Kurumuş toprak, meyve vermeyen ağaç, durmuş saat...

Anlamsız yaşam. Özgürlükler içinde sınırlı, tek seçenek; insanların oluşturduğu yaşam düzenine karşı mücadele etmek. İnsanca yaşamak, insanca yaşatmak, sevgiyi hüküm kılmak için..

İstanbul Bahçelievler'de başladığım okul yaşamımın ikinci durağı Sefaköy idi. Yine babamın görevi nedeniyle Sefaköy'e taşınmıştık. Annemden söz etmedim hiç. Anadolu kadını. Anadolu'nun dört bir yanında görev yapan ve emekli olan bir ebe-hemşire. Kısaca ve özülle; emekçi ve anne. Herkesin

annesini anlatması olanaksızlığı gibi, annemi kelimelerle anlatmam olanaksız. Sefaköy; Bahçelievler'deki yaşam kalitesi bakımından daha iyiydi. Güneş almayan, eve girmek için on altı basamak inmek gereken bodrum kattan; kırk sekiz basamakla çıkılan üçüncü kat bir eve taşınmıştık. Balkonumuzda vardı. Annem, boş saksıları balkona, iki metre yükseklikteki tahta dolabın üstüne koymuştu. Yağmurun duraksamasını fırsat bilip balkona çıktım. Buram buram toprak kokuyordu. Ciğerlerimi kokuların en güzeliyle doldurdum. Balkona paralel cami vardı. Cami hocası ev sahibimizdi. Namazını kılar, gören olmasa da içkisini de içerdi. Balkonda ezan sesine karışan sesler geliyordu. Ezanı okuyan ev sahibi cami hocasıyla göz göze geldik. Gülümsedim. Ezan sesine kuş sesi karışıyordu. Gülümsememe ev sahibi cami hocası kızgın bir bakışla karşılık verdi. Bilemezdi ki; ezan sesine kuş sesi karışıyor! Birdenbire, ev sahibi cami hocası da gülümsedi. Ezan bitmişti ama; minanerin tepesinde bir şey işaret ediyordu. Anlamadım. Gülümsemeyi sürdürdüm. Aşağıya sarkarak kollarını açtı. Kuşa benzemeye çalışıyor izlenimi vardı bende. İşaret parmağıyla yanımdaki dolabı gösteriyordu. Ben anlamamakta ısrar ediyordum. Ev sahibi cami hocası mikrofonu ağzına yanaştırıp; "dolabın üstüne bak", dedi. Şaşırmıştım. Cami minaresinde bir cami hocası mikrofonla bana sesleniyor! Pek önemsemeden yanımdaki; iki metre yükseklikte ve üstüne annemin boş saksıları koyduğu dolaba baktım. Önemsemediğim için ve şaşkınlıkla baktığım dolabın üstünde değişik bir şey göremedim. Dolap iki metre, çocuğum, boyum kısa. Ev sahibi cami hocası; "Kuşlara bak", dedi ve mikrofonu kapatıp gözden kayboldu. Ayak parmaklarımın üstüne bastım. Kuş sesi geliyordu. Görebildiğim, dolap üstündeki dört saksıydı yalnızca. İç okşayan ses. Tanıyorum bu sesi, görüyorum şimdi. Kumru bu. Dünyanın sekizinci harikası sanki! Çünkü; gördüğüm kumru bir anne. Kendini büyük tehlikelere atıp, üç yavrusuna yemek getiren anne kumru. Güzeli öğrendim bu kumruyla, iyiliği öğrendim. Zil çaldı, mutlu oldum. Gelen babamdı. Yorgundu "Hoş geldin baba", dedim. "... yavrum", dedi. Gözümünden bir damla yaş yanağıma süzüldü. Balkon kapısından kumrulara baktım. Yavruları anne kumrunun kanatları altında güvende ve mutluydular. Tek ayağı kırık kanepenin üzerinde annem ve babam yan yana oturmuşlardı. Koşarak aralarına girdim. "Kumrularım benim", dedim. Boynu bükük "Sende özgür martımızsın", dedi babam. Richard Bach'ın martı adlı kitabını verdi bana. On sekiz yıl sonra; çok sevdiğim ve değer verdiğim komşumuz öğretmen Hasan Aydın'ın şiiri ile anladım "Özgür Martı"yı.

MUTLU MARTILAR

Öterek uçuşan mutlu martılar
Yaşamak ne güzel sizin için
Kavganız yok gürültünüz yok
Kanatlarınız gergin ve nazlı
Mutlusunuz besbelli

Hepiniz isteyerek dalıyorsunuz denize
Tuttuğunuz balık sizin
Yaşama korkusu yok yüreğinizde
İşsizlik açlık yoksulluk neymiş
Elinizi kolunuzu bağlamamış kimse

Vapurların çevresi kıyıları açıklar
Tüm denizler sizin boydan boya
Dalgalar çırpınışıyla sevdalı size
Yakamozlar da cabası
İhanet yok kıskançlık yok hiç birinizde

Yaşamak ne güzel sizin için
Gökyüzünü parsellememiş kimse
Kiranız yok borcunuz yok
Geçim derdinde olmamak ne güzel
Ne mutlu size özgür martılar

Denize dalmak balık almak ne hoş
Elinizden alan cebinizden çalan yok

Bu ne mutluluktur böyle
Uzun süre aç kaldıktan sonra
Boğaz tokluğuna çalıştıran yok

Martı olmak yaşamının onuruyla
Çalım atarsınız esen rüzgara
Düşünce suçu yok kelepçe yok sizin için
Benim için öyle mi ya
Baskı var zulüm var özgürlük yok

Gökyüzü deniz ve siz
Bunca güzellik bir arada
Mutluluk pırlıttır kanatlarınızda
Sarışın bir kız resminizi çekiyor
Bense kiskanıyorum sizi rihtimde

Koşun martılar koşun bir vapur geliyor
Sevdalılar simit atacak size
Çifter çifter uçun güverteye doğru
Sevdanız sevdalara katık olsun
Sevmek sizinle güzel mutlu martılar

Dört yıl sonra yaşayacağım olaylarda, Richard Bach'ın.Martı. adlı kitabındaki kahraman "Martı Jonathan" mücadelemın sevgi silahı oldu. Evimizin tek eksiği suların sık sık kesilmesi idi. Gerçi; o dönemlerdeki siyasi çalkantı, insana günümüzde de verilmeyen değer ve ekonomik sıkıntı, bir çok insani gereksinimlerde kısıtlama getiriyordu. Yalnızca bizim ev değil; güzel yurdumun zenginleri dışında insanca yaşamaya kısıtlama getiriliyordu. Martı Jonathan oluyor, cami avlusundan su getiriyordum. Camiye en fazla yanaştığım yer idi ve içine hiç girmedim! Nedenini bilmem ama eve su taşırken eziklik hissediyordum. Çocukluğum ile başlayan ilk aşkım, babamın öğrencisi Esin, ellerimde su bidonları varken yanağımdan öpmüştü. Utanmıştım. Esin'lerin suları kesilmiyordu çünkü; su kuyuları vardı. Zengin sayılırdılar. Esin güzeldi, Esin iyi bir kızdı ve bana yardım ediyordu. Yaşama güzel yönlerden bakmaya çalıştım. Derslerime daha çok çalışıp okulda en iyi oldum. Esin ikinciydi ve yanyanıydık. Aylar sonra, ilkokulun son günü; ayrılık törenleri vardı. Kendi yazdığım şiiri okudum, selam verdim ve Esin'e öpücük gönderdim ufacık eierimle. Kürsüden inerken babam yardım etti. Esin'in yanına koştum ve yanağından öptüm. Bir hafta önce su kesintisi bitmişti. Eziklik hissetmeden öbür yanağına da öptüm. Yine utandım ama; mutlu bir utangaçlıktı. İlkokulda kardeş gibi sevdiğim ilk dostum İlker'i tanıdım. Küçükken sarışındım; İlker benden sarı, küçükken kiloluymdum; İlker benden şişman. İkimizi dost kılan en büyük iki özellik; duygusal ve Fenerbahçe'li olmaktı. Unutamam; pastırmayı ilk ilker'lerde tattım ve sevdim. İlker'in babası erkek kuaförüydü. Saçlarımı kestirmeye babam götürürdü hep. Babam saçlarımı sevip; "Saçların uzamış, kestir", dedi ve para verdi. Heyecanla parayı cebime koydum. İlker'in babasına gittim, koltuğa oturup; "Saçlarımı kestireceğim", dedim. İlker'in babası güldü önce. Şaşırdığımı anlayınca açıklama yapma zorunluluğu hissetti kendinde: "Boyun kısa, çocuksun ve pire gibi kalıyorsun. Kalk ve koltuğun üzerine minder koyayım, büyük ol". Mutluydum çünkü; az önce pire idim, aynada kendini gören bir büyük olmuştum. Saçıma bir model söyledim, başladı kesmeye. İlker beni izliyordu. Gülüyorduk. Gülme nedeni olarak; "gıdıklanıyorum", dedim ama bu gülüş çocukça ve anlamsızdı. Saç kesimi bitmişti ve İlker yerinden kalkıp üstümdeki kılları fırçalayıp temizledi. Amcamdan görmüştüm, para vermek gerekmiş ve buna bahşış denirmiş. İlker'e bahşış verdim, babası saç kesim parası almadı. Bana "Ustad", dedi. Anlamını bilmiyordum ama; para almadığına göre iyi bir şey diye düşündüm. Mutlu çıktığım eve mutlu döndüm. İlker'in babasının almadığı parayı günlüğümün arasına koydum. Günlük kayboldu ama paralar duruyor. Sefaköy'de; yaşamımın bir kesitini oluşturan iki insanla tanıştım. Buğra ve Hamdi. Buğra sayesinde Futbol, Hamdi sayesinde basketbol lisansı aldım. Ortaokul için en uygunu; Şenikköy'de Zeynep Bedia Kılıçlıoğlu Ortaokulu olarak gördüler. Esin yan sınıfta okuyordu. Haftada dört saat Türkçe, on bir saat İngilizce vardı. Başarılıydım. Okulun çok yakınındaki Galatasaray Spor Kulübünde basketbola başladım. Yaşam güzeldi. Martı Jonathan

düşüncelerimde, mücadele güzel. Spor, derslerimi biraz etkilemişti. Esin teşekkür aldı, ben direk geçtim. Babam emekli olmuştu. Emekli ikramiyesi ile kooperatife girmiş, ev sahibi olacaktık. Sevinç, üzüntü ve başarıyı aynı anda yaşıyordum. Sevinçliydim çünkü; bizim de evimiz olacaktı. Üzülüyordum çünkü; çok sevdiğim Esin'den uzaklaşacak, kopacaktım büyük bir olasılıkla. Başarılıydım çünkü; on beş sene boyunca başarı belgesi almadım, sınıfta kalmadım.

Zaman acımasız, durmuyordu. Ayrılık zamanı gelmişti. Eşyaları taşıyacak kamyon apartmanın önünde. Vedalaştık herkesle. Göz çeşmeleri açık. İkilemdeyim. Esin'i son defa göreyim ni? Bir söz anımsıyorum; "Çıktığın kapıyı hızlı kapatma. Geri gelirsin belki.."

Hoşça kal yağmur gözlüm, yüreğim ıslak kalacak gözlerinle.
Bedenim gidiyor, yüreğim Esin'le...

II.bölüm

Avrupa'dan Asya'ya, İstanbul'un diğer tarafı Anadolu'ya göç. Boğaz köprüsünden geçerken düşüncelerimde Esin. Köprü'nün üzerinde biz, altında kocaman bir gemi, burnumda Esin'in kokusundan sonra güzel gelen koku; Anadolu esintisi. Her taraf yeşil, trafik yoğunluğu az ama Maltepe yazısını geçtikten sonra bir değişim. Peşmekeş bir yaşam. İnsanların kafaları eğik, omuzlarının arasında kaybolmuş. Yaşıma ve yaşamışlığımı düşünmeden kendimce yorum yaptım; bu insanları anlamak için çok yorulacağım. Bilmezdim ki; çok şey kaybedeceğimi!

Taşlı ve tozlu bir yol. Uyku sersemliğiyle görebildiğim aynı tip evler. Babamın söz ettiği site burası olmalıydı! Babam; taşınacağımız yerin güzel ve sessiz olduğunu söylemişti. Her yanda işçiler, inşaat makineleri, tozda oyun oynayan çocuklar. Babamın söylediğine göre burası zeytinlikmiş. Ağaç katliamı, yerlerde zeytin büyüklüğünde keçi bokları. Hayal kırıklığı.

"Beklentiler olmazsa; hayal kırıklığı da olmaz". Sevmedim bu sözdeki ana düşünceyi. Toz, gürültü ve keçi boklarıyla, yaşam boyunca sürecek felsefemi yaratıp; "Yaşam; sevdikçe ve umut ettikçe güzeldir", dedim.

Yaşamım değişecek evimize girdim. İki oda, bir salon. Kalorifer petekleri bile var. Karşıdaki bloğun önündeki kamyonun kömür indiriyorlar. Kalorifer ve hatta kalorifer peteği bile var ama yanmıyor. Çünkü; kaloriferi yaparken malzemeyi eksik kullanmışlar. Yani; çalmışlar! Kötü bir şekilde, terimolojide "hırsız" ve "hırsızlık" kelimelerinin karşılığını öğrendim. Kendimden çok şey alacak; "neden" kelimesini düşüncelerime kazıdım!

Perdelikleri takıyordu babam. Anadolu'nun dört bir yanında; öğretmenliği yaptığı okulu, öğrencilerinin oturduğu sıraları yapan babam için perdeleri yapmak; su içmek kadar kolay ve olağandı. Siyasi düşüncesini yaşıyordu. Şiir gibi bir insandı ve şiirin doğası gereği; devrimciydi.

Perdeler takılmış, ev içini dışarıdan bağımsız yapmıştı. Sütümü içmiş ama sporumu yapmamıştım. Camdan dışarıyı seyrettim, koşacak düz bir yer bile yok. Ayakkabılarımı giydim. Çamurlara basmadan ve çukurlara düşmeden bir saat yürürsem; en ağır sporu yapmış olurum.

On altı basamak merdiveni dört adımda indim. Yalnızdım. Heyecanlıydım. Kapıdan sokağa adımı azatacak sol bacağım havada kaldı. Kocaman çukur su kanalı için. Kapıyı sonuna kadar açtım, hız alarak koştum ve iki metre genişliğindeki çukurun üstünden atladım. Mutlu oldum ama; her gün böyle mi olacak yakınması kısa sürdü. Çukurun yanındaki işçi; "Bir saate kadar, çukuru kapatırız", dedi. Yapma bir gülücükle yürümeyi sürdürdüm. Patika yol, sol tarafta ben, sağ tarafta keçi yürüyoruz. Kuyruğu bacaklarının arasında, dili bir karış dışarda gri köpek yanımdan hızlıca geçip kuytu bir yere girdi. Sıkıntı ve oluşturduğu merakla köpeği izledim. Kuyruğu bacaklarının arasında, dili bir karış dışardaki köpek yalvarır gibi bana baktı. Kafasını sevmek için elimi uzattım, elimi yaladı. İnemeler geliyordu. Sesin geldiği yöne baktım. Dördü gri, ikisi beyaz altı tane yavru köpek. Yolun karşısında keçiyi sağlıyordu sahibi. Çevreme bakındım hızlıca. Süt alabileceğim bir yer aradı gözlerim. Yol arkadaşım keçinin sahibine sormaya karar verdim. Küçük adımlarla yaşlı sayılabilecek büyüğün yanına gittim. Hem süt alabileceğim yer sormak, hem de sürekli benden kaçan keçiyi sevebilmek için. Keçinin sahibi yaşlı sayılabilecek büyüğümün yanına gitme nedenim üç oldu. Kelimeler ağzıma tıkanı. Çekik gözleriyle güzel bir kız. Bir boşluk mu bilmem ama; çok güzelsin, dedim benden önce keçiyi seven kıza. Elim eline değdi keçiyi sevmeye bahanesiyle. Bırakmadım elini. "Nereye", diye sordum. Utangaç bir tavırla elini elimden çekmek istedi. Bırakmadım! Yanıtı zorunluluktandı; "Markete

gidiyorum”..

Adını bilmiyorum, tanışmıyoruz ki; tanışmayı isteyip istemediğini de bilmiyorum! Özgürlük.. Burnum kaşındı ve sol elimle tuttuğum sağ elini bıraktım. Önce güzel kız başladı ve başladık konuşmaya:

- Adın ne senin?
- Barış. Senin adın ne?
- Ulviye..

Toplumumuz erkek egemenliğindeydi. Bir arkadaşlık, paylaşım karşılıklı olarak isteniyorsa; konuşmayı sürdürmeliydim..

- Nerede oturuyorsun?
- Sitede.
- Hangi blok?
- A-7
- Okuyor musun?
- Evet!
- Kaçınıcı sınıf?
- 7..

- Hangi okul?

- Kartal Lisesi. Off, sorgulama bitti mi Barış?

Bir dakika önce tanıdığım insana soru yoğunluğu doğru değildi. Ulviye haklıydı. Hoşlanmıştım bu kızdan. Gerçi, on üç-on dört yaşlarındaydım.

- Bir soru daha sorabilir miyim?

Yalnızdım. Ulviye ise; bulunmaz Hint kumaşydı o an benim için.

- Seni sevdim arkadaş ama; son soru olsun. Annem çamaşır suyu bekliyor.

- Ulviye..

- Dinliyorum Barış.

- Ben de seni sevdim, arkadaş olabilir miyiz?

Şaşkınlıkla karışık; “olabilir”, dedi. Şaşkınlığının nedenini bilemiyordum.

Mutluydum çünkü; bir arkadaşım olmuştu yabancı yerlerde.

Ulviye demek, anlamsız olsa da garip geliyordu bana. Markete girdik. Şişe süt aldım. Kasaya giderken konuşuyorduk. Sütleri, gezerken gördüğüm köpek yavrularına aldığımı söyledim. Güldü. Marketten çıktık, köpek yavrularının yanına geldiğimizde ayrıldık. Evine doğru koşarken; “Görüşürüz ULVIŞ, görüşürüz”, diye seslendim. Kalemimi cebimden çıkarıp, yerde bulduğum sigara paketine şiir yazdım. Yazdığım ilk şiirdi ve Ulvişeydi.

sevilesi

oluruna bırak kendini
akışına
günün gecenin
zamanın
birde gözlerini açıp bak ki
karşında ay
orada olmanı istemen
yeter
milyonlarca yıldızı görebilmek için
her zaman dinleyebilirsin
bir fülütten povanneyi
kendi gücünden başka
ihtiyacın yok hiçbir şeye
istemen yeterli
olması için
bir deniz
yakınında
ikimizle
dalga sesleri asla
gitmez kulaklarından
gecenin karanlığında
ay ışığında
ikimizle

Bu şiirle; şiiri sevdim. Bin dokuz yüz seksen yedi yılında başlayan şiir sevgisi; iki bin üç yılı son aylarında dokuz tane yayınlanan kitapla somutlaştı. Üretim; beceriksiz dediler. Paylaştım; salak dediler. Olsun, “insan” dediler bana. Ulviye’ye Ulviş dedim ve aşık oldum. Aşkımın yansıması çok şiirler yazdım.

Ulviş'in yaşamıma etkisi çok büyük oldu ve son nefesime kadar da olacak. Yaşamıma renk katmakla kalmadı; yaşamımı şekillendirdi. Tanışmamızdan iki yıl sonra, yandaki daireyi aldılar. Güzel bir yaz akşamı; Ulviş'lerin balkonunda ve yine Ulviş'in yaptığı kahveyi içerken, çok uzaklarda uçan uçağın ışığını göstererek; "Bak Barış, doktor olacağımı söylüyorlar ve istiyorlar. Şahit ol, doktor olacağım". O akşamdan dört yıl sonra Tıp bölümünü kazandı ve en iyi Kadın-Doğum doktoru olmak için çalışıyor.

Ulviş ve ona olan aşkımla; şair-yazar oldum. Yaşam felsefemi göğsümü kabartarak ve İngilizce haykırdım: "I love all the people". Hani aşık oldum dedim ya; Ulviş'e olan aşkımla olanaksızlığını yıllar sonra bir öyküyle anlattım:

Aşk Yolunda

Karınca; yükünü tutturmuş, çevresindekilere acıyla;

- Karşı tepenin arkasındaki sevgilime gidiyorum, demiş. Karıncanın en iyi arkadaşı fil;

- Gitme karınca kardeş, yolda ölürsün, deyince, karınca;

- Karışmayın! Soran olursa; aşkın yolunda öldü dersiniz, demiş..

Ferhat ile Şirin; bilir herkes. Ferhat'ın dağları delmek için vurduğu her darbe ve biten yaşam. Ferhat dağları delemeyeceğini, küçük karınca geçemeyeceğini biliyordu. Her şey AŞK içindi. Aşk; bireyin kendini bitirmesini yoksa birlikte birşeyler üretmesimidir?

Elmanın ne kurdu oldum, ne de çekirdeği. Aşık oldum, ben oldum. Sevdim; Ferhat, karınca olamadım. Sevmek dedim; karşılıksız vermektir. Dağları delercesine verdim sevgimi. Karşılık beklemem dedim, umut dedim sevgisine.

Anadolu'da bir söz vardır, gelin güvey olmak...

Yatağıma yatıp, gözlerimi kapadığımda; Ferhat sevgini kışkandırıyor aşkımız. Aptal Türk filmlerindeki fakir erkek ben, zengin kız sen. Mucizelere inanmam, yaşadığım zaman gerçektir. Mucize bekledim hep.

Hava soğuk, yorganımı kafama kadar örttüm. Hayal ettim seni. Ege sahilinde yüzüyoruz. Birden maviliklerin ortasında kayboldun. Yüzmeyi iyi beceremiyorum. Mavi sular seni yutmaya çalışıyor. Ferhat oldum, karınca oldum. Can simitimi sana verdim. Dağları geçemeyeceğini bilen karınca gibi; can simitimi verdim sana. Sahile çıktık ve sana hayat öpücüğü verdim. Gözlerim kapalı olsun isterim her zaman. Kimi zaman soğukta, kimi zaman sıcakta, aşk ateşiyle üşürken seninle.

Aşk; bireyin kendini bitirmesini yoksa birlikte birşeyler üretmesi midir? İnsan ürettikçe vardır. Bırakın aşıkları, karışmayın. Aşk efsaneleri mutlu anlatılsın.

Masaldır anlatırlar; Ferhat ile Şirin'in mezarları yanyanaymış. Mezarlarının üstünde kırmızı güller bitirmiş. Güller büyür, büyür, büyür; kavuşacakları sırada, ortada diken bitirmiş.

AŞK...

Ulviş'le tanışmamızdan bir gün sonra; ikinci arkadaş Erdal'la tanıştım. Erdal ve çevresindeki arkadaşları, çimlere uzun oturmuş satranç oynuyorlardı. Yanlarına yanaştım ve ayakta oyunu izlemeye başladım. Güzel oynuyorlardı, zeki oldukları belliydi. Uzun boylu arkadaş; piyonu oynayıp atın önünü açtı. "Mat olursun arkadaş", dedim. İnanmadı, önemsemedi. İki hamle sonra mat oldu. Erdal; uzun boylu ve mat olan arkadaşın abisi olduğunu söyledi. Adı Şahin. Bana dönerek: "Ayakta konuşmak kolay, otur oynayalım". Beyaz pantolonumla nemli çimenlerin üstüne oturdum. Başladık oynamaya. İkimizde düşünerek oynuyorduk, başarılıydık. En ufak hatalı oyun, teslim bayrağını çekmeye benzerdi. Bir taşı fazlaydı ve mat olmak üzereydim. Çevremizdeki tanımadığım arkadaşlar, topu yere "pat, pat" vuruyorlardı. "Pat olduk", diye bağırdım. Oyun berabere bitmişti. Şahin arkadaş, kafasını ellerinin arasına alıp; "Olamaz ya!", diye üzüldü. Erdal ve abisi Şahin aracılığıyla çok arkadaşım oldu. Geri zekalı, aptal insanlarca ezilmiş insan Erdal. Tarih boyunca yapılan yanlışlar ve bir takım insanların çıkarları uğruna toplumlara düşman yapma çabaları. Bu konuda din, en büyük güç olmuştur şerefsizce. Mezhep! Sözlük anlamına baktım.

Mezhep: Bir dinin içinde anlayış ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan kollar.. Dinde zorlama yoksa ve hangi anlayışın doğru olduğu öznelse... İnsanlara batan ne? Neyi, neden, kime kanıtlamaya çalışıyorlar? Yanıtlar kocaman bir boşluk olduğuna göre Erdal'ı niye eziyorlar? Satranç oyununda beraberlikle dostluk kazanmıştı ama; sosyal yaşamda taraf tutmalıydım. Zorundaydım çünkü; ezilen, sömürülenle bir olmalıydım. Erdal, soyundan dolayı alevi idi.

Benim gibi Erdal'da camiye gitmezdi!
E bana ne?

Size ne?

Erdal Tunceli'limiş,
Erdal potansiyel bölücüymüş...

Geri zekalılar; Erdal on dört yaşında akıllı bir çocuk!

Sevgi dolu arkadaşlık ve zamanla oluşan dostluk. Tunceli'li olmasının, insanların bakış açılarını değiştirme nedeni sayılamazdı.

Bir konuşma sırasında; Erdal'ın abisi Şahin, "ideoloji" diye bir sözcük kullandı. Anlamını bilmiyordum. Heyecanla eve gelip anlamına baktım.

İdeoloji: Toplumun şöyle ya da böyle olması gerektiğine inananların düşünce ve kanışlarından ortaya çıkan öğretisi.

Çatışma!

İnsanların olması gereken ideolojileri için çatışmaları niye? Demokrasi, diyerek polemik tartışma yaratıyor insanlar. Kaç kitap okumuş ki; felsefeyi kullanıyor çıkarı uğruna. İnsanlar diyoruz; sevgi dolu ve insan normlarından uzaklaşmadan yaşasınlar, ideoloji dedikleri şey çıkar ortaya. Eşit, sevgi, umut ve barış dolu insanlar..

Hoop, der insanoğlu. Ulan komünist adam!

Ne diyor bu adam? İnsan kalmak, komünist olmak sa; komüstüm. Ne var ki bunda?

Mezhap, ideoloji, komünizm.. Satranç oynarken Erdal'ın abisi Şahin'le berabere (Pat) kaldık. Erdal'ın abisi Şahin'de benim gibi düşünüyor, Erdal ve milyonlarda aynı şeyi düşünüyor. Ben hümanizma diyorum onlar komünist, ben aptal diyorum onlar faşist..

İnsan. Yalnızca insan.

Erdal'ın abisi Şahin'le ikinci satranç oyunu yine berabere bitti. Ne olmuş?

İnsan. Yalnızca insan.

Yaşamımda paylaşım; sevgi, umut, barış ve müziğin adresi belliydi. Kiliseye gidip opera-şan dersi almıyordum. Özgün müzik dinliyorum ve seviyordum.

Dediklerine göre ben "solcu olmuşum!"

Ulviş ise; aynı liseye gitmek için aynı minibüste, yıllar sonra anlayacağım olanaksız aşkı sınırsız yaşıyordum. Ulviş'e sevgim ve bu satırlar arasında on altı yıl var ama; "Ulviş'i tanıştığım ilk gün gibi seviyorum".

III.bölüm

Öğreniyordum. Yaşamak çok güzel diyebiliyordum ama...

İdeoloji. Anlamını sözlükten öğrendiğim bu kelime yaşamıma girmiş ve değiştirmişti. Söylediğim iki kelime "insan ve seviyorum", insanların çıkarları doğrultusunda bana karşı çıkmaları ve "ideolojisi"...ist demeleri, yaşamımı alt-üst etti. Nasıl mı?

Olayları anımsayabildiğim kadar anlatacağım.

Arkadaş çevrem (ki başka bir çevrem yoktu): salak ve aptal insanların solcu diye isimlendirdiği insanlardan oluşuyordu.

On dört yaşındaydım..

Okuyor, öğreniyor, düşünüyor ve karar veriyordum. "İnsanın insana kulluğunu yok etmeli".

Sigaradan tiksiniyordum ama; babam içtiğine göre ılıman davranıyordum.

Televizyonumuz siyah-beyaz değildi artık, renkli televizyon almıştık.

Gözlerimizi ayırmıyorduk. En güzel filmin, heyecanlı bir maç yayınının ortasında, sigaranın sağlığa ve aile bütçesine zararlarını anlatan kısa yayınlara anlatırlardı. Korkuyordum üzülüyordum...

Çaresizdim. Çok sevdiğim, tanıyanlarının da sevdiği ve korktuğu bir olay oldu. Babam hastaneye yatmıştı. Tanı hemen kondu; sigaradan kaynaklanan karaciğer rahatsızlığı. Tedavi; ameliyat..

Pof.Dr. Hayrettin Cebeci babamın ameliyatından az önce annem ve beni karşısına alıp; "zor bir ameliyat olacak, olasılıklara hazır olun", uyarısında bulundu. Elli yıllık yaşamına, zorluklara karşı güzel üretkenliklerle yanıt veren babamın, tek olasılık "iyileşecek" umuduyla yanıt verdik. Yaklaşık altı saat süren ameliyattan sonra; "hepimizin gözü aydın, iyileşecek", dedi. Tek olasılığımız, umudumuz iyileşeceğinden yanaydı ve umudumuz oldu.

Mesleğinde başarılı Prof.Dr. Hayrettin Cebeci yanıma geldi, saçlarımı okşadı ve; "Babasına ihtiyacı var daha", dedi.

Babama ihtiyacım var..

İki hafta hastanede yattı babam. Hastaneden çıkmadan önce; halılar yıkandı,

camlar silindi, evin deterjan ve temizlik bezi değmeyen yer kalmadı. Küçükten büyüğe hepimiz yıkandık.

Babama ihtiyacım var..

Baba demek; yaşamındaki en güzel iki kelimedenden biriydi. Diğeri "anne". Pencerede babamı beklerken, Ulvi'yi gördüm.

El salladı, eliyle öpücük gönderdi. Tepkimin seslenişi ilginç; "hadi ya! ". Sallanan eli ve gönderilen öpücüğü üzerime alınmış, şaşkınların en mutlusu olmuşum. Kollarını açıp, apartmanın kapısına doğru koştu. Şaşırarak olağandı ve şaşırırım yine. Başımı pencereden sarkıtıp, apartmanın kapısına baktım. Kalabalıktı..

Baba!

Kalabalığın ortasında babamı görmüş ve; bir ok'u bile kıskandıracak hızla aşağıda komşularıyla, sevdikleriyle merhabalaşan babamın yanına gitmişim. Zayıf olan babam daha da zayıflamış, esmer olan babam daha da kararmıştı. Güleç yüzü ve parlayan dişleri aynıydı. Sarıldım, öptüm. Kokusu güzel ama; değişikti. Hepsi bir yana, babam bizlerleydi..

Ev'e geldik. Krallar gibi baş köşeye oturmasını istedik. Herkesin bu yoğun ilgisi babamı huzursuz etmişti. Eli ceketinin dış cebine giderken, annemle göz göze geldiler. Uzun bir zaman gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Elinin tersiyle buğulanan gözlerini sildi babam. "Üzülen olmsın yeryüzünde", ütopyası vardı. Kısık sesli öksürdüktan sonra konuştu babam:

- İlginiz için sağ olun. Hepinizi çok seviyorum. İzin verirseniz uyumak istiyorum..

Başı önde ve ufak adımlarla yatak odasına gitti babam. Annem içini çekti derinden. Sonra; ağladı. Babam ağlayana çok kızardı. İki kez öksürüp, anneme; "uyumuyorum", demek istedi. Uzun bir zaman sessizlik oldu salonda. Gözler annemdeydi. Yaşanılan ve anlaşılmayan dakikaları açıklar umudu vardı bizde. Ablama baktı annem ve konuşma başladı.

- Ameliyatı yapan Hayrettin bey, babanızın sigara içmesini yasakladı.

- Babam ne dedi anne?

- Söyleyecek bir söz bulamadı çünkü; Hayrettin bey açıklama yaptı.

- Ne dedi anne? Korkutuyorsun bizi.

- Yaşam ya da sigara!

- Nasıl? Ne demek bu?

- Yaşamak istiyorsa sigara içmeyecek. Sigara içerse yaşamı bitecek. Yaşam ya da sigara!

Ayaktaydım ve birden yere yığıldım. İlerisi için bir işaret miydi bu? Şu an; bilinmezler içinde boğulurken, bu soruyu yanıtlamam olanaksız. Ve bu soru, bir bilinmez olarak kalacak sonsuzda.

Annem ve ablam korktular. Kollarımdan tutup kaldırdılar. Şoka girmişim ve hemen atlattım. Garip bir ses çıkardım önce. Gözlerim dolmuş.

Vitrinin camlı kapağını açıp, içindeki sigarayı aldım ve "katil", diye bağırdım. Uyanan babam bana bakarken; sigaranın atomlarını parçalamaya çalışıyordum. Sarıldı babam bana ve "rüyaydı bunlar, bitti, söz", dedi. Babam beni kandırdı!

Arkadaş çevremle, yani Erdal ve yakın çevresi, yani on dört yaşında paylaşımlarımız sürüyordu. Nereden aklıma geldi, niye yazdım bilmem ama; aşağıdaki yazımla yaşamım değişt!

09009,,

İlkbaharda, uçan kuşun kanat açımında düşünürüm yaşamı, bulamam anlamını.

Saatler kurulur horoz ötümüne. Aile reisi öğretmenin, ütülü, işçi oğlunun, katlanan

giysileri dün akşamdan hazırlanmış, sandalye üzerine dizilmiş, ceplerine olduğunca yetecek para konulmuş. Anne oğluna yiyecek olarak hamur yapmış, eşine "içme şu sigarayı" uyarısında bulunmuş. Ailenin kızı makyaj yapamamış. İhtiyacı da yokmuş emekçi kızının. Yavaş ve istemeden de olsa şömürülmenin karşılığı ekmek parası için işe doğru yola koyulmuşlar.

Üniversite okumak, başarılı oldukları meslek alanını küçük görme düşüncesi yok. Arabesk müzik yapan, ilkokul mezunu bile olmayan birinin milletvekili olup ülkeme hizmet edememesi ya da düşüncesinin bile saçma olması, anlatacaklarıma giriş olsun isterim. Nice kızın telli duvaklı gelin olma hayali benzeri. Makam sahibi olabilmek için en büyük basamak. Olması gereken bu olsa gerek düşüncesi. Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum. İnsanları diğer canlılardan ayıran en büyük özellik, insan okur. Okumanı n gerekliliğini, insanlar arasında belirleyici bir ayraç olduğunu anlatan sayısız örnek.

Eğitimini gerekleştirdiğin bölümle ilgili çalışmak başarıyı getirir. Yıllarca hukuk fakültesi oku, pazarcılık yap. Yıllarca işletme oku, kasiyerlik yap. Burada pazarcılık, kasiyerlik ya da bir başka!

Marmara Üniversitesi Kt. ve Dk. Dairesi başkanlığına bağlı merkez kütüphanesinde çalışıyorum. Her gün yüzlerce genç arkadaş geliyor, okuyor, araştırıyor. Yüz ifadeleri kağıncı sınıfta oldukları konusunda hemen bilgi veriyor. İki seçenek var. Birinci seçenek, birinci sınıftalar ve gerçeği yeni öğreniyorlar. İkinci seçenek okul bitiyor, şaşkınlara iş yok. Zengin çocukları ise istisna. Sonucunda çaresiz, bilinmez, bunalım.

Okulu bitirecek gençler iş bulamayacak ya da eğitim aldıkları bölüm dışında az parayla smrlecekler. Çaresiz, bilinmez, bunalım.

Karanlıklar içinde işık, çirkinlikler içinde güzellik, anlamsızlığın içinde bir anlam. Her gün gelir, zamanım varsa ekonomiyi yorar, ne olacak bizlerin geleceği, der. Mezun olurken havaya atacak kep parası yok. Babası ölmüş, annesi yaşlı. Meral. On binlerden yalnızca biri Meral. Alnına bir öpücük, yaşamda başarılar dileği ve gözlerini sildiği eliyle hoş akal sözü. Yıllarca sürecek ve belki de bir zaman sonra unutulacak. Telefon numaramı aldı ve gitti. Merdiven köyde dayısına gitti sanırım.

Aradan dört ay geçti. Meral gelmiyordu çünkü mezun olmuştu. Yeni Meraller, güzellikler, umutlar geliyordu. Sonucunda, çaresiz, bilinmez, bunalım.

Dergi kayıtları, güvenlik alarmları, damgaları ve her dergiye göz atmalar, szmeler. İlgimi çeken bir konuyu içeren yazıya bakar not alırım. Masa üstünde gzlk, sözlük ve telefon. Mozart'ın bestesi zil sesi. Telefon zilinın ker çalışı bana mutluluk verir. Yalnız değilim, beni anımsayan var. Numara bildiğim bir numara değil; ama Beyoğlu'ndan aranıyor sanısı.

- Alo.

- Barış stat nasılsın?

Tanıdık ve sevgi dolu bir ses ama arayan kim bilmiyorum. Bir dost olduğu keşin; çünkü stat dedi.

- Özür dilerim arkadaş, isminiz?

- Meral.

Her gün gelen, onlarca, yüzlerce ve sosyal çevremden nice Meralden biri!

- Merhaba Meral. İyiyim sağ ol; ama anımsayamadım.

- İİBF (İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi) İşletme Bölümü...

- A, Meral, nasılsın?

- İyi olmaya çalışıyorum Barış.

- İşe girdin mi arkadaş?

Sorum da soruydu sanki. Beş sene niversite oku, İngilizce'n olsun, cennet lkemde iş bulamayıp alışma!

- İşe girdim ama; işletme değil. Benzeri bir iş.

- İşsiz olmaman iyi arkadaş.

- Beni sonra arar mısın stat?

- Numaramı ver.

- 0900 900,,,

- Arayacağım söz.

- Hoşça kal stat.

Numarasını güzel bir kağıda yazıp czdanıma koydum. Meral'in konuşmasında eziklik, rkeklik vardı sanki. şen bir kızdı. Uzun bir süre konuşmamanın soğukluğu belki. İş yapmadım konuşma sonrası. Merali düşündüm geçen yılların doluluğuyla. Bir dergide okumuştum, genç yazarlar geçen zamanı ve yaşlanmadan ölümü sıkça işlerler. Geçen zamanın iyileriyle anımsamak doğru olanı. Türkçe'de iki kelime var ki sakın ha yaşam çarkında kullanmayın. Acı verir insana, "keşke" ve "acaba" kelimeleri. İş saati doldu ve cennet alameti saydığım Uğur Mumcu Mahallesine, evime geldim. Radyoyu açtım. TRT Ankara radyosunun hazırladığı arkası yarın radyo tiyatrosu vardı. Karnım a değildi ve bacaklarımı uzatım şarabımı yudumlamaya başladım. Boş duygular içindeyken, radyo tiyatrosu kahramanlarının birisine ismi ile çağrıldı:

Meral...

Elim pantolonun arka cebine czdanıma gitti sorumsuzca. Banka kartları, uzun zamandır aradığım vergi kartı arasında bir numara:

0900 900...

İsmi var yalnızca, Meral. İileme düşüm aramak, aramamak. İşimle ilgili tanıştığım bir insan mı, değer verdiğim sosyal ilişki mi? Arasam ne kazanırım, aramasam ne kaybederim? İnsan konuşur, insan paylaşır iyiyi, kötüyü. Ara...

0900 900,,,

Numarayı çevirmenin kolaylığı gibi numara düştü. Başladı konuşma!

- Neredesin erkeğim ya, yanıyorum.

Telefonla yangın söndürülür mü? Hani safım ya ben, itfaiyeyi çağır ya da yanık merhemi kullan demem beklenir.

- Hadi erkeğim, ne istersen söyle, seninim.

Sen bir eşya değilsin ki benim olasın.

- Meral ile görüşecektim.

Adım gibi eminim ki konuştuğum Meral.

- Mızıkçılık yapma erkeğim.

- Meral.

Telefonun diğer ucundan gelen, ona göre cilveli, bana göre zavallı ses sustu, hıçkırıklar duyulmaya başladı. Okumuştum, bataklıktaki insanın büyük umutlarla çıkardığı iniltisi. En doğrusu, idam sandalyesinde suçsuzluğunu kanıtlayamayan birinin gözyaşı sesleri.

- Meral.

- Ben istemedim üstat.

- Ağlama Meral.

- Üstadım sus ne olur. Yalnızca beni dinle. Yıllarca okudum, Babam memur, beni okutmak için pazarda limon sattı. Annem ev hanımı, okutmak için dantel yaptı. Kardeşim okulu bıraktı, okutmak için araba kaportacılığı yaptı. Simitten başka şey yemedim. Çay ve maaş günü kolayı sen aldın. Başarılı bir öğrenciydim, başarısızlığın anlamını bilmezdim. Simit yanında tatlı olarak umut yerdim. Güzel üniversitenin, güzel bölümünde, birbirinden değerli öğretmenleriyle güzel gelecek umudu. Kızma bana üstat, hırsız dersin çalmadım, sömürmedim, ahlaksız dersin elime yalnızca sen değdin, tuttu. Babamdan olduğum, annemden doğduğum gibi saf ve temiz. Hata yapmadım!

Yaşamda doğru gitmeyen birşeyler vardı. Yanlış olan ben değilim! Kimlere göre yanlış olan benim? Yoksa yanlış olan ben miyim? Yanlış ne? İdeoloji!

Herkesin bir düşüncesi var. Doğru ya da yanlış olsa da; uyulması gereken kurallar var. Çoğunluğun doğrularıyla oluşur bu kurallar. Demokrasi denir, güzeldir. Çoğunluğa, doğruluk yönündeki baskılar, düşünce çatışmalarına yol açar. Bu da güzeldir ama; görüş sahiplerine zarar vermezse!

Benim de bir düşüncem var:

Hümanizma.

Dünyada barış ve eşitlik.

Sınırsız sevgi.

Haritadaki sınıra hayır! Ege denizinde Yunan balık, gökyüzünde Türk martı, gezinirler özgürce.

Ben bir bireyim.

Sorular; ne bok yiyeceksin tek başına?

Yanıtlarım; insan kalacağım!

Ben bir bireyim.

Yalnız olsam da yanıttımda, insan kalmaya çalıştım. Artı değeri istemedim, paylaştım; solcu dediler. Askerler öldürülmesin dedim, terör bitsin; sağcı dediler. Dini inanç dediler, güldüm; kitapsız, ateist dediler.

Sustum; liberal (alay edercesine (liboş) dediler. Konuştum...

Bir buçuk yıl geçti aradan. Babam ishal oldu. Annemle hastaneye gitti ve bir daha da gelmedi!

Önce sarılık tanısı kondu. İki gün eve gelmiş; bir daha dönmeyeceğini bilircesine vedalaştı çiçekleri, kağıt ve kalemıyla. Evden çıkarken, Ömer Hayyam'ın bir şiirini okudu bana ve saçlarımı okşadı..

Tenden çıkagörsün hele bir canımız
Tuğlayla kapar üstümüzü dostlarımız
Bir başkasının kabrini örtsün diyerek
Bir günde bizim, tuğla olur toprağımız
Geçmiş günü beyhude yad etme
Bir gelmemiş an için de feryat etme
Geçmiş gelecek masal bunlar hep
Eğlenmene bak ömrünü berbat etme.

Babam, elli yıllık yaşamında ilk kez kilo almıştı. Hastanede yatıyordu babam

ve bir daha çıkamayacaktı.

Annem; babamın yanında refakatçi olarak kalıyordu. Ablamın okulu bitmiş, Ankara'da TRT'de çalışıyordu. Abim' se Halkalı'da Sabah Gazetesi Bilgi İşlem'inde çalışıyor, eve gelemiyordu.

Yalnızdım! On beş yaşında, ürkek bir kedi gibiydim. Komşular, arkadaşlar seviyordu beni.

Açtım, açıktaydım. Sevgiye açtım, karnımda açtı. Açlık grevi vardı, açtım, şekerli su yoktu. Ramazandı, açtım, iftar yoktu. Hava-su vardı, açtım, yaşam yoktu! Boşlukta sallanan kuru yapraktım. Esen rüzgar, yaşam yönümü belirliyordu. Babam; hastanede, annem; babamın yanında, ablam ve abim; işlerinde. Evde yalnızdım. Okyanus ötesi gibi uzak, Kartal-Kalamış. Orta direğin silinip fakirleşen Kartal, okyanusta görünmez gibi Kalamış. İki zıt kutup ve zıt kutuplar birbirini çekermiş. Caroline ile birlikte yaşamaya başlamıştık. Caroline kim mi? Zengin ve çok güzel, kutubun eksi yanı. Sigarayı tattım, rakıyı sevdim ve Caroline ile her türlü çılgınlık ötesi aptallığı yaptık. Bana faturası çok ağır kesilecekti buğulu geleceğimde. Yapmacık mutluluklar yansıtıyordum çevreme. Çevrem; ihmal ettiğim Ulviş'im, umutlarım... Sevgi, yerini acıma duygusuna bırakmıştı. Komşunun, çocuğuna yaptığı sucuklu tost kokusuyla, aç ve üstüm açık uyumuşum. Bayıldım! Yedek anahtarla eve giren komşunun ve sonrasında komşuların müdahaleleri ile ayıltılmışım. Aranan gözler ve dudaklarımdan çıkan tek kelime; "Anne". Karnım tok dedim, gururluydum, Ulviş elimden tutuyordu. Yarım ekmeğe istedim, bir ekmeğe getirdiler. Dün; Pazar sonunda sağlam domatesleri toplamıştım. Geçen hafta; Erdal'ın getirdiği ve suya koyduğum beyaz peynirin suyuyla tost yapacaktım. Yağ yoktu ama olsun; cep boş, ziyafet bu!

Günler geçiyordu acılar içinde. Caroline ile; para içinde aç, ailemden ayrı sevgi yoksunu... Gülmeyi unutmuştum. Baba, anne, abla, abi... Otuz sekiz kiloometre yolu koştum. Eve girerken Ulviş'i gördüm. Yanakları kırmızı kırmızı görünüyordu bana. Karnım açtı. Duşumu alırken düşündüm; "ah ulan, ah; kırmızı kırmızı kızarmış bir tavuk olsa!". Üzerimi giyindim, yerde uyumuşum. Rüyamın en güzel yerinde (Sahilde Ulviş'le kızarmış tavuk yiyoruz) zile basmak yerine kapıya vuruluyor. Her yanım tutulmuş. Saate baktım buğulu gözlerle; 03:30. Korktum, heyecanlandım. Çatallaşmış sesle:

- Kim o?

- Aç kapıyı, polis.

Niye? Duran düşünceler, buğulu dakikalar. Kapıyı açmamla üzerime yığıldılar.

- Yat yere, bacaklarını, kollarını aç!

Geçen hafta izlediğim bir filmin frakmanındaki sahneler. Suçlu ben, kahraman polisler. Olamaz! Filmde; kahraman polisler suçluyu arıyordu. Tikim var!

Suçum yok, suçsuzum.

Bir eşofman, bir tişört, nereyi arayacaklar?

- Arayın!

Olan oldu ve elini belime değdirdiğinde, istemeden küfür ettim. Bozulan yüz şekliyle, bir konuşma geçti aramızda:

- Kaç yaşındasın?

- On beş buçuk.

- İyi çocuğa benziyorsun, zorluk çıkarma!

- İyi olduğumu düşündüğünüz için, sağolun. "Zorluk çıkarma", ne demek oluyor?

- Anlarsın!

Birden bire konuştuğum polis memurunda gülümseme oldu.

- Neden güldün?

- Mutlu insanlar güler! Operasyona çıkmadan az önce haber aldım; baba olmuşum...

Ben gülmüyordum, mutsuzdum. Arama yapan polislerden biri:

- İki kitap var yalnızca.

- İsimleri?

- "Ana" ve "Sosyalizm Alfabeti".

Dokuz gün; dört yanı kapalı ve giriş çıkışlarda (kapı diyorlar) bekleyenlerin olduğu karanlık (hücre deniyormuş sanırım) bir yerde kaldım. Yıllardır, nice insan yazmıştır. Ben yazmayacağım. Psikolojim çöktü. Anlamış değilim henüz, NEDEN BURADAYIM?

- Özgürsün çocuk. babana git..

"Özgürlük" kelimesinin anlamını yaşıyordum şimdi. Susuzluktan kurumaya

yüz tutmuş fidan üstüne, sağanak yağmur yağması mutluluğunu yaşıyordum. Biliyordum ki; yaşamım boyu, mutluluk için gerekli, "özgürlük" için mücadelemi sürdürmeliydim! Elimi cebime attım, güldüm. Özgürlük için para gerek. Karnım aç, susadım, para gerek. Sevdiceğime gideceğim, yol parası gerek. Özgür martı; karnını doyurmaya para vermiyor, vergi vermiyor. Özgür martı, onuruyla yaşamak için bedel vermiyor. Yıllar sonra bir öykü ile anlattım ve güldüm!

Tatil Utanç Gülünç

Bir utanç günü, bir tatil günü, gülünç bir gün..

Tatil günü..

Günlerden Cumartesi, aylardan eylül. Okşayan meltem rüzgarı iş başında. Adı güzel, kendi güzel sevgilimin elinden, sevgi dolu sıcaklığın hafifliğini hissediyorum. Kadıköy'de; Eminönü-Beşiktaş iskelesi uzaklığının kaç adım olduğunu defalarca saydım. Her adım atışımda, sevgilimin dudağına bir öpücük. Eminönü-Beşiktaş iskelesi uzaklığının kaç adım olduğunu yaşam boyu saymak isterdim..

Mutluluk yorgunluğu deyip yalan söylemeyeceğim. Yoruldum. Bahariye'de dergimizin yeni bürosu vardı. Dergimiz dedim; siyasi bir yanı olmayan, insan diyen, insanca üretimi benimseyen bir dergi. İnsan diyen bir dergi.

Kadıköy sahildeki büromuzdan nedensiz yere çıkartılmış, Bahariye'ye yeni büroya taşınmıştık. İlk kez gidecektim yeni büroya. Sevgilimde yanımdaydı.

Utanç günü..

Olması; kimi zaman dışında olmazsa olmaz denilen kurallar vardır. Kadıköy sahilde legal olan dergi, Bahariye'de resmi işlemleri yapılmadığından illegal sayılmış. Büroya karakol kurulmuş. Tatil günü, genç arkadaşlar geliyor. Kayahan'ın -seni seviyorum- şarkısını söyleyerek bürodan içeri girdik..

- Eller yukarı!

Niye? Elimi yukarı kaldırmam için; sevgilimin elini bırakmam gerek.

...

Acıbadem Terörle Mücadele!

Ne işimiz var burada?

Yasa dışı yayın..

Dergimiz yasal ve bürokratik işler sürüyor.

Ülkeyi parçalamaya çalışmak..

Nasıl? Niye?

..

Seviyorum. Sevmeyi seviyorum.

Bölücüsünüz..

15-18 yaş arası gençleriz. Ergenlik çağının özdeşleşme krizini geçirmiyoruz.

Kötü bir yaklaşım.

Gülünç günü..

Sevdanın boğarcasına geçtiği, sonra anlamsızlığın yaşandığı süreç ve şimdi dört duvar. Evet, anlamsızlığı yaşıyoruz şimdi. Eminönü-Beşiktaş iskelesi uzaklığının kaç adım olduğunu önemini yitirdi. Başımızda bekleyen polis mutlu, sevinçli. Beşinci çocuğunu doğurmuş karısı. Sol elinde dergimizin son sayısı. Gülüyor, içten gülüyor.

- Niye gülüyorsunuz?

Derginin orta sayfasını açıyor ve yüksek sesle başlıyor okumaya:

Adamın biri eczaneye giriyor. Eczacı güzel bir kız. Adam kıza yanaşiyor ve başlıyor konuşma:

- Sizde prezervatif var mı kızım?

- Var efendim.

- Bir tane verir misin?

- Kutuda bunlar ve on iki tane var.

- Olsun, sen bir tane ver.

- Bir kutunun parasını alırım.

- Bir tane çıkar, ver. On iki tane parası veririm.

Eczacı güzel kız, kutudan bir tane prezervatif çıkarıyor. Bir kutu parası alıyor ve soruyor:

- Efendim, on iki tane prezervatif parası verip, neden bir tane aldınız?

Soğuk kanlı olarak yanıt veriyor adam;

- Bırakmaya çalışıyorum da...

Polis gülmeyi sürdürüyor ve derginin yazı işleri sorumlusunun sırtını sıvazlayarak;

- Siz ülkeyi bölmeye çalışmıyorsunuz, biliyoruz ama; adamı gülmekten öldürürsünüz! ..

Ah dünya; tatil günü utanalım mı, gülelim mi?

Eminönü-Beşiktaş iskelesi uzaklığının kaç adım olduğunu defalarca sayacağım.

Ben insan; onurum ve özgürlüğüm için mücadelemi vereceğim... Ömer Hayyam takıntısı mı bilmem ama; bir şiirine yer vereceğim:

Niceleri geldi, neler istediler,
Sonunda dünyayı bırakıp gittiler.
Sen hiç gitmeyeceksin değil mi?
O gidenler de hep senin gibiydiler
Bir bilim kalmadı evrende, benim bilmediğim.
Sana değgin nice bin sırrı çözüp silkeledim.
Yaşadım yetmiş aşkın yılı, en sonra gelip,
Daha hiç bir şeyi öğrenmemişim, öğrendim.

Babama koştum, Öptüm ellerinden, yanakların. Hal-hatır sordum, umutlarla yanıtladı beni. Hastane koridorundan bana seslendi annem. İzin istedim babamdan ve annemin yanına gittim (Aynı cümlede anne ve baba demek ne hoş) .

Elimden tuttu annem ve konuşmaya başladı:

- Anımsıyor musun; babanın sigara içmesi, intihar etnesi gibiydi?
- Evet..
- Yalnızca dinle Barış. Baban iki aydır sigara içiyormuş!
- Aaa!

Uzun zaman sessizlik oldu. Kelimeler dilimde tutsak. Konuşamadım... Annem konuşmasını sürdürdü:

- İshal olmuştu baban. Kan tahlilleri istendi, yaptırdık. Evi özlemişti baban, iyiydi. Sonuçlara bakacaktı doktor, gecikti. Buğulanan gözlerle ``beyinde ur var'',dedi. Baban ``olsun'', dedi ve bir şiir (Yine Ömer Hayyam) okudu:

Dolmakta ömrümüz evlat, içelim!
Kılmaz ölüm bize imdat, içelim!
Bir gün büker belimiz, kahpe felek,
Vermez su içmeye fırsat, içelim.

Ve eve gelmiştik. İki ay sonra telefon çaldı. Telefona baban baktı. Turşu yemiş birinin bakışıyla ``ben ölmüşüm, başımız sağ olsun! '', dedi. Hastanede verdiğimiz kan tahlil sonuçları karışmış. Babanın beyinde ur yokmuş.

Yalnızca sarılık varmış ve iyileşti. Beyninde ur olduğunu ve yaşamdaki son zamanlarının kaldığı düşünceyle sigara içmeye başladı.

- Ne olacak şimdi?

-...

Omuzlarını kaldırıp, kollarını iki yana açtı!

Babam mutluymuştu bugün. İki gün önce 23 Nisan şenliklerini; hastane yatağında, televizyonda izlemiş, marşlara ritim tutmuştu. Yanına çağırıp, iki ortalı çizgisiz defter ve dolma kalem almamı istedi. Bugün; mezun ettiği son öğrencileri gelmişti. Elini öptürmedi, hepsini gözlerinden öptü. Emekli olurken ``Onuncu Yıl Marşı''nı söylemişti bu öğrencileri. Yine söyledi öğrencileri ve son selamları olduğunu bilmeden selamlarını verdiler. Öğrencileri odadan çıkmaya hazırlanırken son öğütlerini dinlediler:

- Okuyun çocuklar. Atatürk yolundan ayrılmayıp, çağdaş ve laik bireyler olun. Beni mutlu ettiniz buraya gelerek. Aydın insan olacağınızı düşünerek mutlu kalacağım. Yolunuzun aydın olacağına söz verir misiniz?

- Evet...

- Giderken geri dönmeyin!

Son dersindeki son cümle; anlayabilen için yaşam ışığı oldu. Yorgunluğa dayanamayan babam, bir çocuk saflığıyla uyudu.

O zamanlar sevdiğim ama; pusuda bekleyen bir sömürgeci olduğunu anlayamadığım halama gittim. ``Yiğiti öldür, hakkını ver'', demişler. Babamın kız kardeşi yiğit değildi ama; iyi baktı. İçimi kemiren bir şey vardı! Oysa; güzel bir gün ve mutluluk doluydu. Babam iyiydi ama; ah, birde ciğerleri su toplamasa! Nefes almakta zorluk çekiyordu. Ciğerlerindeki suyu aldırırken acı duyuyordu.

Mutluluk ve üzüntüyü bir arada yaşıyordum. Ahmak ıslatan yağmurun altında, yolları devirdim gece boyunca. Yorulup oturduğum yerde uyumuşum.

Sabah ezanının sesiyle uyandım. Her yanım tutulmuştu soğuktan. Sokakta kimse yoktu. Hastaneye doğru yürümeye başladım. Yolum uzundu. Taksi geliyordu karşıdan. Durdurmaya çalıştım, durmadı. Islak ve dağınık bir yarattığı yanı; benim arabasına binmemi istemedi. Gitti. Adımlarımı hızlandırdım ve koşmaya başladım. Üç saate yakın bir zamanda hastaneye gelmişim. Yorulmuşum. Beni gören kapıdaki bekçi; "ambülans çağırayım mı? ", diye heyecanla sordu! Duymamazlıktan geldim ve babamın yattığı servise doğru koşmayı sürdürdüm. Yorgunluk ve hastaneye gelme başarısının heyecanıyla, asansöre binmeyi unuttun. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken düştüm. Canımın acımasına karşı, merdivenleri çıktım. Gözlerim karardı, kalbimin atışı hızlandı; yorgunluktan dedim. Annemi, ablamı, teyzemi gördüm; heyecanla karışık mutluluk sardı beni.

- Neler oluyor?

Soruma yanıt yok. Hızlı adımlarla babamın yattığı odaya gittim. Babam yalnızdı. Yanına gittim, zor nefes alıyordu. Burnunda hortum, sol yanında oksijen tüpü. "Nasılsın baba? ", dedim. O sırada doktorlar girdi odaya. Öpmek istedim babamı, çıkardılar odadan. Mutfakta oturtular bizi. Zaman geçmiyor, açıklama yapılmıyordu. Ablam; hastanenin salonunda bekliyordu. Ve; ablam bağırdı:

BABA...

...

Babamın ölümünü kabul edemedim. Yıllar sonra bir öykü yazdım babası ölen çocuklara:

Mavi'nin BABASI

Bir söyleşimde bir güzel, adı Mavi. Gözleri cıvı cıvı, yüzü güleç. Birden, gözünde bir damla yaşla;

- Ölüm ne demek?

Mavi en fazla yedi yaşında.

- Nereden aklına geldi?

Yaşanacak güzel günleri var daha.

- BABAm öldü, dediler bana.

Sözcükleri sıralayarak anlatmaya başladım:

Mavi güzel arkadaşlarıyla oyun oynarmış sokakta. Saklambaç oyununda, saklanan Mavi ve arkadaşları, gözlerini kapatıp sayan diğer arkadaşı; 6,5,4,3,2,1,0, önüme arkama saklanan sobe..

Mavi güzel, koşup saklanacak yer bakıyor. Büyük bir kayanın arkasına mı, geniş gövdeli ağacın altına mı? "Buralar çok yakın" dedi kendi kendine. Evine giden yol üzerinden sesler geliyordu. Sesin geldiği yöne doğru koştu. Çember şeklinde dizilmiş insanlar ağlıyor. Kalabalığa iyice yaklaştı Mavi. Çember içinde beyaz örtü ile örtülmüş bir şey var yerde. O şeyin yanında ablası gözü yaşlı..

Saklambaç oyunu oynadığını anımsıyor. Düşüncelerinde, çember içinde beyaz örtü ile örtülmüş şey ile koşuyor. Gördüm seni, sobe. Mavi'da sıra;

6,5,4,3,2,1,0, önüme arkama saklanan sobe.. Aklından çıkmıyor çember

çinde beyaz örtü ile örtülmüş ve yanında ablasının ağladığı şey! Oyun sürüyor; 6,5,4,3,2,1,0, sobe, yakandın.. Karanlık oluşmaya başlıyor, güneş kayboluyor. Üzgün olduğu mimikleriyle belli olan büyüğü "Hadi, eve git Mavi" deyip gözyaşlarını siliyor.

O an ne düşünüyor Mavi?

"Gözüne toz kaçmıştır ya da bir yeri dayanılmaz oranda ağlıyor, ağlıyor büyüğü."

Mavi yedi yaşında, Mavi çocuk..

Evine geliyor. Zile basıyor, açan yok. Evin içinden ağlama sesleri geliyor.

Yeniden basıyor zile suç işlemiş çocuklar gibi. Ablası açıyor kapıyı yavaşça. Durdurmaya çalışsa da gözyaşlarını, oluktan akan su gibi durmuyor. Mavi'ya sınıksı sarılıp, yanaklarından öpüyor. "Üzerini değiştir, yemeğe gel."

Yemekte kimsenin sesi çıkmadı. Masanın diğer ucundaki tuzluğu almak için ayağa kalktı annesi. Çocuk aklıyla ortam yumuşasın diye, gülümseme saldı çevresine. Görebildiği hüzün dolu bakışlardı. Sağına soluna bakıyor Mavi.

Neler oluyor anlam veremiyor. Ayağa kalkıyor birden ve:

"BABAm, BABAm nerde" diyor.

Büyük ablası kendini toparlıyor, burnunu çekip;

"Kuş olup gitti" diyor.

Mavi çocuk, kuşları sever. Mutluluğu sorusundan hemen önceydi!

"BABAm ne zaman gelecek? " diye sordu.

Başlar önde, yutkunma sesleri ve..

"Babam ne zaman gelecek? "

Mavi'nin ablası ciddi bir bakışla:

"BABAmız gelmeyecek Mavi. Kuş olup gitti. Bekleme, zil çaldığında; BABA diyerek kapıya koşma."

Ölümler geri gelmez...

Zaman su gibi akıp geçiyor. İlkokul üçüncü sınıfa başladığı gün. Okulun ilk günü, arkadaşları yaz tatilini anlatıyor birbirlerine:

"Köyümüze gittik. BABAmı balık tattuk."

"Biz denize gittik. BABAmı yüzmede geçtim."

"Tatilde BABAm..."

"Sen ne yaptın Mavi? " diye soruyor arkadaşı.

"BABAmı bekledim," diyor Mavi.. Sürdüyor konuşmasını:

"BABAm kuş oldu. Gelmeyecek dediler ama ben yaz boyunca bekledim, çünkü; BABAmı çok seviyorum."

İster istemez bir eziklik oluşmuştu Mavi'da. Eve giderken; dört-beş yaşlarında bir çocuğun BABAsına sarılması, göz musluklarını açmıştı Mavi'nin. Kollarını kuş gibi sallayıp uçmak istedi, olmadı. Evine kadar beş dakikalık yol vardı. Yeniden, yeniden denedi Mavi. Başarmalıyım, dedi kendi kendine. Omuzunda bir ağırlık hissetti birden. Komşuları Ali amcanın eliyle hissettiği ağırlık. Ali amca sevgi dolu gözlerle bakarak Mavi'ya;

"Ne yapıyorsun kollarınla? " diye sordu.

Mavi dokuz yaşında, Mavi çocuk..

"Uçmayı öğreniyorum Ali amca, BABAmı gideceğim."

Olayın etkisi ve yoğunluğuyla eve doğru yürüdü Mavi. Uçma çabası sürüyordu. Evinin önüne geldi ve durdu! Gözleri kocaman olmuş, küçük kalbi duracak gibi oldu. Attığı çığlık, ev halkını sokağa, sokaktakileri evin önüne getirmişti.

"BABAm geldi! .."

İnsanlardaki şaşkınlık diz boyu. Biliyorlar ki; geri gelmez Mavi'nin BABAsı.

Mavi dokuz yaşında, Mavi çocuk..

Pencereye konan kuşu (serçe) göstererek bağırmağı sürdürdü:

"BABAm geldi..."

Mavi'nin babası öldüğünde; baban kuş oldu, gitti demişlerdi.

Yıllar geçti, Mavi büyüdü. Anladı; çember içinde beyaz örtü ile örtülmüş şey BABAsıydı.

Ölüm işte böyle bir şey! ..

Vasiyetine uygun olarak, gömütünü doğduğu köye götürdük. İki gün sonra; MS'in BARIŞ'ta DOĞUŞU

Sizlere birini anlatacağım. Babası günde bir paket sigarayı bitirirken bir kitabı okuyan çocuğu. Adı Barış.

Bin dokuz yüz doksan yılının on beş şubatına kadar; hareketli, spor yapan lisanslı bir basketbolcu.

Analar; okuyun, ne olur!

Bir sabah on altı yaşındaki çocuğunuzun odasından bir inleme geliyor, Anne...

Gözlerinizi açıp saate bakıyorsunuz. Oğlunuzun hastalandığı aklınıza bile gelmiyor. Dün çok iyiydi. Erken diyorsunuz, yat uyu oğlum. Ağlamaklı inleme durmuyor, Anne...

Kalkıp bakıyorsunuz oğlunuza. Barış, zavallı çocuk, anne diyor yalnızca. Aile fertleri uyanıyor, heyecanlanıyor. Barış'a bir sürü sorular soruluyor, alınan yanıt hep aynı: Anne...

Barış'ın ateşi kırka dayanmış, yarı ölü yatıyor. Hastaneye kaldırılıyor hemen.

Günler, haftalar, aylar geçiyor hastanede. Barış ayakta duramıyor,

yürüyemiyor, neler oluyor bilemiyor. İki ay sonra bir haber geliyor.

-Barış baban öldü!

Barış şaşkın, Barış aciz, Barış zavallı. Ağlayamıyor bile. Bir filmi dondurmuşsunuz ve bir karesinde donuk Barış çaresiz. Üzülemiyor yirmi sekiz yıllık öğretmen babasına. Ayağa kalkmak, son yolculuğunda babasının yanında olmak, mezarına kapanıp saatlerce ağlamak istiyor, yapamıyor.

Hastanede yatağa tutsak sekiz ay geçiyor ve kesin teşhis söyleniyor: Multipl Skleroz (MS) .

Sakat damgası vuruluyor Barış'ın alınına.

Doktor, Barış'a yavaşça anlatıyor hastalığını:

Kimi zaman olacak yürüyemeyeceksin, yürüdüğünde de topallayarak diyor.

Barış boynundan çıkarmadığı madalyasına bakıyor hüznle. Doktor dolan gözlerle: Koşamazsın kardeşim, diyor.

Barış gözyaşlarını silip:

Bitsin bu rüya, bitsin, diye bağıyor.
Evine geliyor Barış. Pencereden dışarıya basketbol sahasında oynayan arkadaşlarına bakıyor. Arkadaşları bisikletle geziyor. Bir güzel kız cilve yapıyor, delikanlı havasını atıyor. Bir çığlık duyuluyor. Sevgilisi coşkuyla bağıyor.

-Barış seni çok özledim, sevgilim seni seviyorum, bu gece sabahlayalım, coşalım müzikle. Mutluluğun doruğuna ulaşalım...
Pencereden bakan donuk çehre yere yığılıyor, ağlıyor, ağlıyor... Başak sarısı saçları, deniz mavisi gözleriyle Barış'ın yanına geliyor sevgilisi. Barış'ın kendisine yazdığı şiiri okuyor ve seni bırakmayacağım diyerek ilk defa ama ilk defa yalan söylüyor.
Barış'ın sevgilisine yazdığı şiir:

incecik kumlar belini
sonsuz deniz gibi sevgileri
ufukta doğan güneş umutları
masmavi gökyüzü geleceğimizi
anlatırdı
oysa göremediğimiz şeyler vardı
kumlar çamura
deniz sona
güneş batışa
gökyüzü buluta
ve ben karanlığa
önce o kötü dörtlük
bekle beni caroline
bekle beni ışık
bekle beni ölüm
hoşçakalın
sonra aynı cümlem
yaşam sevdikçe ve umut ettikçe güzeldir
sürekli iklimler
bir boşluk
bir karanlık
oysa bunların hepsi
deniz kenarındaki yalnızlık
özlemler
sevgiler
umutlar
bir anda ağılattı
yine de yıkamadı kahpe yalnızlık
seni seviyorum çünkü

Yaz ayı bitiyor, okullar açılıyor, Barış okula gidemiyor, Barış ağlayamıyor!
Günler birbirini kovalıyor. Sekiz ekim sabahı bir telefon geliyor. Tek dostu, takım arkadaşı Burçin'in babası. Seviniyor, heyecanlanıyor Barış.
-Burçin nerede, diyor.

Telefonun diğer ucundaki titrek ses:
Burçin intihar etti, başımız sağ olsun, diyor.
Neler oluyor? İki hafta sonra da takımdaki diğer arkadaşları Can ve Ersan aynı son, öldüler. Birbirlerine söz vermiş, ölürsek beraber ölürüz demişlerdi. Sıra Barış'a geliyor. En son yapmak istediği her şeyi yapıyor ve Kızıltoprak - Feneryolu arasındaki raylara oturuyor Barış. Trenle gelecek ölümü beklerken ve sonrasını anlatan şiir:

kazanmam
hani belki dedim
heyecanlandım
umutlarla girdim sınava
okudum soruyu
yapamadım
normal dedim
okudum soruyu
yapamadım
olur böyle şeyler dedim
okudum soruyu

yapamadım
anladım gerçeği
bu yıl da kazanamayacağım
bu yıl ve hiçbir yıl
kararımı vermişim aylar önce
ölmeliydim kazanamazsam bu sene
bir bardak su içtim önce
sevgilimi dün görmüştüm
en çok sevdiğim yer kalamışta
gezdim onun için yoğurtçu parkını
zaman acımasız durmuyordu
ve zamanı gelmişti
oturdum raylara sırtı dönük
kapattım gözlerimi
korkuyordum
uzaklardan sesler geliyordu
sevinmişim tren sesi
kurtuluyordum yaşamdan diye
ama bir gerçek vardı
ben adiydim
ben yalancıydım
ben korkaktım
üniversiteyi
yaşamayı
sevmeyi
başaramadığım gibi başaramadım
ölmeyi
attım kendimi rayların dışına
ağladım, ağladım
boğuldum göz yaşlarımla
ölemedim

Olaylar sürüyordu. Çok sevdiği otuz yaşındaki teyzesi, zararsız, konuşamayan dayısı, üç can arkadaşı daha çeşitli olaylarla yaşama gözlerini kapattılar. Son olarak sevgilisi Hülya'sını sorularla dolu bir trafik kazasında yitiriyor Barış. Üç yıl gibi kısa sürede babasını, teyzesini, dayısını, altı can dostunu ve sevdiğini kaybediyor ama Barış için en kötü olanı, nefes alan ama Barış için ölen insanlar oluyor.
Barış şu an çok iyi yaşıyor. Ölüm acısını her zaman hissettiği babasının sözünü unutamıyor. "Yaşam sevdiğim ve umut ettikçe güzeldir". Ve inanıyor, dün olduğu gibi bugün de gelecekte, kardeşçe, insanca sevgi, umut ve barış dolu, eşit bir dünyanın hep beraber kurulacağına. Barış insanların hepsini seviyor.

IV.bölüm

Mavi

yalnızlık mı dersin bu arayışa
biten kavgalara düşüncelere
hoşça kala yalnızlık mı dersin
sonbahar şarkılarına solan yapraklara
sönen ışıklara yalnızlık mı dersin
çoşan deniz bizim kıyıları boş
biten umut biten yaşam
yalnızlık mı dersin
gözler bakışlar sevgi sağanağı
hançer kalbe yalnızlık mı dersin buna
hey kahpe dünya mutsuz
aşksız sevinçlere
yalnızlık mı dersin sonuçsuz
dert ortağı değil aradığı
ten mutluluğu değil
yaşamı paylaşmak ister
yalnızlık mı dersin bu arayışa
maviye boyadı penceresini

sevda çiçeklerini suladı
uyumadı güneşe kadar bekledi seni
birden çıktı bardan
koşarak gitti kıyılarına
ağladı dalgalara ağladı
yalnızlık mı dersin zavallıya
kapat gözlerini
erken doğdu ay
hemen kaynaştık
yıldız birdenbire çıktı
sevdim
gökyüzünde bulut yok
aşık oldum
boyum kısa
olsun
saçlarım da dökülüyor hani
çaresizim
bir yıldız kaydı yalnızca
o kadar
sonsuz yıldız
sonsuz sevgi
biri güzel
biri yazar
ikisi de meteliksiz
sevgi doğdu birdenbire
kapat gözlerini
sonbaharın gülüşü ağlıyorum
beni görme böyle
adını koyamadığım
senin hissettirdiğin
dün gece gördüğüm rüyayla
beni yarattığın
zavallı beni
kapat gözlerini
görme böyle
der ki
hayal et
otel lokantasındayız
bir masa güzel örtüsüyle
masa üstünde iki bardak
bardakların içinde 1979 bortaçına
fransız kırmızı şarabı
her çeşit yemek var
loş ışık kırmızı mumdan
gözler parlar kulaklar dans eder müzikle
müzik dedim
o melisa sonra alta crasia
tam konuşurken love story
hadi tut elimi
sevgimi
emeğimi
mücadelemini
ihtiyacım var bu aşka
yaşama
ihtiyacım var yaşatmaya
yaşayıp ta yaşatmaya umutlarla
özgürlük yansıması sevgili
karalar içinde maviye
sevgilerin en güzeline
en yüksekte ya da en derinde
güzeller güzeli seninle
özgürlük yansıması sevgili
bir solukluk havaya
bir içimlik suya
aydınlığa
kesinlikle özgürlüğe eş sana sevgim

bekletme derim ben beklerim
severim seni
sevmeyi severim özgürlük gibi
özgürlük yansıması sevgili
bir deneyelim içimde kalmasın
seven bu deli yürek yanmasın
tanrım derim sana çarpılmasın
özgürlük yansıması sevgili
kafiye olsun diye yazmadım
örnek aldım ama ayna olmadım
memleket yerine sevgili dedim
sen benim memleketimsin
özgürlük yansıması sevgili
yıllar sonra bir yerde değil
hemen şimdi ve her yerde
gözlerdeki yaşta ve ışıpta
güneşte ayda bulutta
sevgilerin en güzeli
özgürlük yansıması sevgili
üç beş yedi
hepimiz ayrı birer sevgi
umudum sevgili
mutluluk sofrasında tek iyisi
özgürlük yansıması sevgili
sen sevgi sağanağı
ben yaşam salağı
yok bunun şakası
özgürlük yansıması sevgili
şimdi sorarım sana
bilirsin ne diyeceğimi
seni seviyorum

...

- Neden ağlıyorsun Mavi?

- Mutluluktan.

- Seni mutlu etmek sevinçlerin en güzeli sevgilim.

- Sen uyurken düşündüm yaşamı. Bilirsin beni, Atatürk milliyetçisiyim. Senin gibi sınırları onaylamayan bir düşüncem yok desem de bazen saçma geliyor. On beş dakikada yazdığım bir öykü var. Sınırlar konusuna değinmeden, askerlik saçmalığı iğneleyen bir yazı.

- Okursan mutlu olurum Mavi.

- Dinle aşkım..

İş dönüşü karnım aç. Otobüste boş olan yalnızca tek koltuk var, oturdum. Yıllardır yemek yememişçesine pideleri ısırarak dişler yanımdaki adamdan. Kimbilir, karnım aç olduğundan bana öyle geliyor belki de. Dişinin her darbesi, özgür kalan bir kuş çığılığı sanki!

- Pide yer misin arkadaş?

Gözünü sevdiğim diyalektik. Yok olan madde ve duyumsamalar değil, yalnızca değişti. Ve gördüm ki, düşüncede değişmeyen insanlarda var. Bir parça almak istedim bütün olarak verdi. Sağ ol diyecektim ki, karşı dağları yıkan iç çekişi, beynime tuz ekledi, dilimi yüreğimle bütün yaptı. Konuşmak isteği bende yoğunlaştı çünkü tanımlanamayan bir yakınlık hissettim. Minibüs şöforu bağırırdı;

- Yol parasını vermeyen bir kişi...

Medeni bir insandım ve yanımda oturup bana pide veren insanla tanışıp konuşabilirdim. Şöfor sesini kalınlaştırarak yeniden sordu;

- Yol parasını vermeyen bir kişi...

Nereye gidiyorsun arkadaş, diye sordum ve güldüm. Gülüşüm sorduğum, yanıtını bildiğim soruya idi. İçinde bulunduğumuz minibüs Kadıköy'e gidiyordu.

Şöfor frene bastı, yolculara dönerek aşağılayıcı ve kaba bir sesle;

- Yol parasını vermeyen bir kişi, ben mi gelip alayım lan!

İnsanları küçük duruma düşüren davranışlardan oldum olası rahatsızlık duyarım. İnsan derim, insan. Yaydan fırlayan ok hızıyla, şöforu incitmeden;

- Para üstünü vermediniz henüz!

...

- Para üstünü vermediniz henüz!

...
- Para üstünü vermediniz, ben mi gelip alayım hı!
- Bozuk para yok kardeşim
Yumuşama sızıntıları hissetmişim. Yolculardan ve yanımdaki büyük arkadaştan pozitif enerji alarak;
- Ben senin kardeşin değilim. Bozuk paranın olmaması da senin problemin.
Para üstünü ver!
- Ne diyorsun sen ya!
- Para üstünü istiyorum yalnızca. Sizin anlayacağınız dille istiyorum. Parasını vermeyen bir kişinin yol ücretini de al ve hemen para üstünü ver.
Minibüs şoförü mahcup duruma düştü ama hak etti terbiyesiz davranışıyla. İçin için gülüyordu yanımdaki büyük arkadaş. Niye gülüyorsun, dedim. Sinirlerim boşaldı, dedi. Ben de gülmeye başladım. Minibüs şoförü arkasına dönüp, bela mısınız, deyip gülme korosuna katıldı. Derken yolcuların hepsi katıldı sinir boşalması gülüşümüze. Gözlerimizden yaşlar süzülüyordu. Çantamdan kolonya çıkartarak ikram ettim herkese. Yanımdaki büyük arkadaşta adını sordum, Devrim, dedi. Elini sıkıp, benim adım da Barış derken hissettiğim arkadaş sevgisinin tanımını, kelimelere sıkıştırılmayacak kadar büyük ve güzeldi.
- Kadıköy'de ne işin var arkadaş?
- Martılarla konuşacağım.
- Anlamadım!
- Martılar, martılarla konuşacağım. Hani özgürce uçup, özgürce sınırsız denize dalıp, balığını yerken çalanının olmadığı martılar var ya, konuşmak istiyorum onlarla.
- İnsanlar yok mu dostum?
- İnsanlar. Materyalist düşünceye sahibim. İyiliği dokunduğu gibi kötülüğü de çoktur insanın insana. Dünyamızda canlılardan, insanlardan başka tutunacak gücümüz ne var? En büyük desteğimizi kıran yine insanlar sa, bırak martılarla konuşayım.
Pancar gibi olan yüzüme gözlerden iki damla yaş.
- Haksızlık bu! Ben de insanım ve martı kadar olamadığımı söylüyorsun.
- Olamadın, olamazsın da!
- Neden?
- Sen insanlığın savunucusu ol, ben de...
- Kesinlikle savunurum.
- Savunursun, insan olma güzelliğini yaşatırsın beyninde.
- Kendimce insan olma doğruları ışığında savunurum insanı, savunacağım da...
- İnsan nedir?
- İnsan... İnsan işte!
- Tanımlar mısın?
- Tanımlarım. Neler diyeceğimi bilirsin sanıyorum.
- Ozan dost, samimiyetine güvenerek soru sormak istiyorum.
- Dinliyorum.
Senin insanın; ülkesini kuran insana hakaret eder mi?
Senin insanın; aydın insanlarını katleder mi?
Senin insanın; otuz yedi insanı yakar mı?
Senin insanın; emekçinin alın teri vergileri çalar mı?
Senin insanın; Cumhuriyet düşmanı mı?
Senin insanın...
- Onlar benim insanım değil. Onlar insan değil!
- İleride kimlik kontrolü var.
...
- Arkadaş, benim kimliğim yok. Olsa da tutuklayacaklar.
- Niye tutuklasınlar seni?
- Askere gitmedim ve adım Devrim!
...
Polislerle göz göze geldi Devrim. Kollarını uzattı ve kelepçe takıldı. Bana dönüp, kendine iyi bak dostum, dedi. Acı bir gülümsemeye, martılarla konuşacağım dostum, söz, dedim. Devrim'in kollarına kelepçeyi takan memur ve şefi arasında kısa bir konuşma geçti;
- Şefim, bunu da tutuklayayım mı?
- Delilerle mi uğraşacağız? Baksana, martılarla konuşuyor!
Kitapların yazamadığı arkadaş; isimsiz bir vapurun ıslak güvertesinde ararım seni ıslak gözlerle...

Sınır derken, önce askerlik, sonra insanları karıştırmadan tanımak için verilen isimler girdi konuya. On,on beş dakikada, aptal insanlar için kavga nedeni olan askerlik konusu düştü konuşmamıza.

Askerliği yoralım. Düz bir mantıkla; öğretmen öğretmenlik, doktor doktorluk, işçi işçilik yapar. Asker mesleği de var. Öyleyse; askerlik mesleği dışındakilerin, bu meslekte başarı şansı nedir? Sen hümanist bir insansın ve seni sevmemin en büyük nedenidir. Askerlik ve sınırlar konusunu soru ve yanıtlarımla yorayacağım. Askerlikte başarı ya da başarı oranı nedir? Askerlik nedir?

Asker; yurdun korunması işini yapan kişidir. Aşkı, yurt nedir ve yurdu kimden, neden koruyacak? Yurt, ülke kavramının anlamını verecek olursam; bir devletin egemenliği altında bulunan topraklar. Toprak, devlet, korunması gerek, asker... Bunların tepesinde de anlamsız, saçma bir kelime; sınır.

Mutluluk zincirinden daha zor çözülmez bağ; toprak devleti, devlet korunması gerek, koruyan asker. Askerliğin çıkış nedeni ise sınır. Yalnızca harita üzerinde somutlaşan bir çizgi. Yine yalnızca insanlar için geçerliliği olan çizgi. Son cimleyi yinelemek istiyorum; yalnızca insanlar için geçerliliği olan çizgi.

- Sevgilim, anımsar mısın, yaz tatilinde karşı adalara, Yunanistan'a gitmiştik. Gemimiz çok rahattı. Açıkçası sen olduğun için çok daha güzeldi.

- Sağ ol yaşam nedenim.

- Karşı adalara giderken aramızda geçen bir konuşma vardı ki; unutmam asla.

Güverte de denize sarkmış balıkları seyrediyordum. Sen; İstanbul'dan aldığın simitleri martılara atarak, onlarla paylaşıyordun. Geminin hızıyla hissedilen meltem rüzgarı, romantizm ve yaşamın bir başka güzelliği olduğunu anımsatıyordu. Gemi durmuştu. Bayat espirileri anımsayarak ve kendimizce gülerken çene kaslarımızı çalıştırmıştık. En kötü espiri; geminin lastikleri patladı, gemi durdu idi. Gemi kaptanı, önce Yunanca sonra Türkçe durmanın nedenini anlattı. Geminin bir metre ilerisi Yunanistan suları, olduğumuz nokta ise Türkiye suları imiş. Hani biz körmüşüz, denizdeki sınırı görememişiz ya! Tatlı bir gülümsemeyle bana bakıp;

- Terbiyesiz Yunan'lı balık, yüzgeçlerini sallıya sallıya Türk sularına girdi!

- Güzelim, sen terbiyesizliği Türk martılarda gör. Kendini hava akımına bırakıp, sorgusuz Yunan havasına girdi!

...

Dedim ya sevgilim; sınırların geçerliliği yalnızca insanlar için.

- Olayı hafife alma Mavi. Sınır aptallığı uğruna savaşlar olup, sayısız masum insanlar, çocuklar ölüyor. Sana bir şiirimi okuyayım, konuşmamızı sürdürürüz.

- Dinliyorum sevgilim..

Gökyüzünü severdi Merve. Gökyüzüne bakmıyor şimdi; savaş uçaklarını görmemek için.

savaşa hayır

merve çocuk yedi yaşında
bağdatta
kötü bir şeyler oluyor
neler oluyor bilmiyor
şapşallaşmış gözlerle büyüklerine bakıyor
onlar başlarını yere eğiyor
merve çocuk uranyumu bilmez
kavgayı sevmez ölümü tanımaz
gülüş yaşama sevinci neşe
korku endişe hüznü yenik
merve ciddi düşünceli kuşkulu
dünya çocukları gibi oyun oynuyor sokakta
çamur bebek sopa araba saklambaç
hey savaştan adiler
merve çocuk savaş oyunu istemiyor

Merve çocuk; biz istemesek te, sınırın diğer tarafındaki Irak topraklarında yaşar! Sıcak ellerini hissettirdiğin şu an, Merve'nin elleri belki de soğuktur...
-Sınırı onamasak ta, uğruna yapılan savaşlara engel olamıyoruz, olamayız.
Barış, sevgilim; savaşlara karşı tek gücümüz aşkımız sanırım. Benim sana, senin bana olan aşkı değil yalnızca. İkimizin ve ikimiz dışındaki insanların da,

birbirlerine olan sevgisi ve aşkı. Sınır asker savaş AŞK...

- Savaş ve aşk diyoruz, örnek vererek sormak istiyorum; binlerce kilometre uzaktaki Amerika'nın Irak'a nefreti ya da aşkı niye olsun? Savaşlarda sınır tek neden midir?

- Yanıtımın hayır olduğunu sende biliyorsun. Sosyo ekonomik yapısı bozuk olan toplumlara (ülkelere) , varolan doğal zenginlikler yüzünden saldırılma da savaş nedeni olabilir. Anlatmak istediğimi cümle şeklinde anlatamadığımı sanıyorum. Yine örnek vereceğim. Amerika Irak'a saldırısı nedeni olarak ne gösteriyor, amaç ne?

- Soruma soru ile yanıt veriyorsun Mavi. Soru bile aynı..

- Sıkıldım bu konudan Barış.

- İçten bir off, diyerek savaş konusuna bir şiirle nokta koyuyorum.

- Dinliyorum aşkım.

savaş ölüm

utanmadılar kara topraktan beyaz mermerden
uçan kuştan yeşil ağaçtan
ağlayan bebekten utanmadılar
gözlerdeki yaştan yürekteki kandan
sevmekten gülmekten yaşamdan
utanmadılar barıştan
savaştılar
öldürdüler

- Barış sevgilim, ben de sana bir şiir yazdım, umarım beğenirsin..

bugün düşündüm seni
konuştum rüyanla
zamanım var
durup ince şeyleri anlamaya
anlatayım anladığımı
yaşamak
akıntılı bir nehre düşmüş
karıncanın çirpinişidir
çirpinişi bir sola hep sola
ufak bir çöpe tutunmaya
sürekli çirpilmek mücadele etmek
bırakmak
seni bırakmak
ölümün korkunç gizemi ensede
bilse de kurtuluşun olanaksızlığını
tek amacı bir nefes mutluluk alabilmek seninle
bugün düşündüm seni
olası beraberliğimizi
karanlık çökünce düşüncelerime
kuyruklu yıldız aydınlatır geleceğimizi
hışırtılı türküler radyomda
sigara dumanım sevgimi gönderir sana
dağlarım bahar geldi kızıştı
kazanım sarhoşluğu sanısı
ne zaman yalvarsam tanrıya
gökyüzü ikiye bölünür
kayıp yıldızlar akar
özlemekten nasır tutmuş avuçlarıma
aşkıma tanrıyı karıştırmaman bundandır
yıldızsız ben sensiz ben bir hiç
bir tutsağın kurtuluşu
bir kölenin özgürlüğü kadar uzak olsan da
hasreti sende yaşatacağım hep
yeter ki
beni yüreğinden sürgün etme
baharda gelin gibidir ağaçlar
güzün bırakır toprağın kucağına
solmuş yapraklarını
deniz bazen sıcak bazen soğuk

ama hep ıslaktır kanayan yürekleri sevdalılarının

Uzun bir sessizlik oldu. Kuru yaprakların hışırtısı, kuşların civıltısı ve rüzgarın okşayan sesinden başka ses yoktu. Yalnızca birbirlerinin duyduğu kalp atışları vardı. Şiir okumak, şarkı söylemek yerine birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Ara sıra yüzlerindeki gülücük veya gerginlik gözden kaçmıyordu. Aralarında çok sevinçli ya da gergin konuşmalar geçiyordu sanki. Gözlerin yarattığı hayallerdeki konuşmalar. Hayallere, umutlara karışmadan anlatayım. Daha doğrusu, aşıklar Barış ve Mavi kendi kelimeleriyle anlatsınlar..

- Ah Mavi; sınırlar, askerler, savaş ve bunlara karşı aşkımız diyoruz. Aşkımızı ayakta tutan sevgi ve umudumuz; sonsuz diyoruz. Sonsuz değil aslında. Yaşam gerçekleri var acımasız. Acımasız yapan ise, gerçek diye sandığımız, bize sandırılan düşüncelerin gerçek dışı olması. Yazılarımda da çok kullanırım; insanların ön yargılarını değiştirmek, atomu bölmekten zordur. Asloğan iki sorundan en büyüğü budur.

- Diğer sorun ne?

- Ekonomi, para. Aç gözlü insanların daha fazla isteği. Doyumsuzlukları. Ekonomi konusuna az sonra değineceğim. Ön yargı diyordum. Baştan alalım. Ben Türküm. Kendi ülkem, sonra ülkem içindeki topluluğum.. Savaşın küçültülmüş çıkma nedeni. Sen, ben ikiliği. Olay büyüyor ve biz, siz durumuna alıyor. Hani halklar kardeşti. Aynı dili, aynı dini paylaşan bizler bile biz, siz ikilemi içinde boğuluyoruz.

Benim dilim sevgi, dinim insan...

Türk; dünyaya hükmetmiş, Viyana kapılarını zorlamış, orta doğudan ana kucağı Anadolu'da varlığını sürdürmeye çalışıyor. Savaş veya içinde savaşı kapsayan konular olmasın isterdim ama, benim savaşım; tabularla oluşan ve insanların aptal olmasına neden olan konular. Durup dururken ve hiç yoktan böyle bir konuya eğilmem se..

- Neden?

- İyi ki susturdun beni, bir yudum su içeyim aşkım.

Bir solukluk dinlenme yeter. Durup dururken ve hiç yoktan böyle bir konuya eğilmem se; aşkımız içindi.

- Barış, aşkımız ile bu konuların ilgisi ne.

- Sen beni seviyorsun, ben de seni. Normal şartlarda bu sevgiye engel olabilecek bir şey yok sanılıyor.

- Var mı?

- Bence yok.

- Seni düşünceli kılan, olası sorun nedir aşkım?

- Sorduğün sorununu yanıtını bilmiyor sansan da, yaşıyorsun sevgilim. Oralı olanlar solcuymuş, buralı sağcıymış, onlar böyleymiş, şunlar şöyle! Tutulan tarafı demokratik şekilde översin, eleştirirsin. Sınır koyarak isimlendirdiğin bölgedeki insanlara düşmanlık niye? Örnek verelim; Konya ilinde yaşayanlar gericiymiş. Aynı apartmanda oturduğumuz Hasan Aydın öğretmen, ileri görüşlü, aydın ve bir çok insana göre kıyaslanamayacak kadar çağdaş. Hasan Aydın Konya'lı. Tunceli ilinde yaşayanlar ise, aydın ve medeniymiş. Çoban çocuğu doğmuş, kırk yıldır çobanlık yapan emekçi Tunceli ile felsefe diliyle tartışamaz, konuşamazsın bile. Aman ha, burada çobanlığı ya da çobanlık mesleğini küçük görme düşüncesi yok. Olay; eğitimde başlıyor ama eğitimde bitmiyor. Aydın Tunceli insanı, gerici gördüğün Konya insanını eğit. Konya insanı; Tunceli insanının ilk kez duyduğün söylemlerini öğren, tart ve eleştir. Anlamamış olsa da; demokrasiyi öğrenmiş ve yaşama geçirmiş olur.

Sen ve ben ülkemizin değişik bölgelerindeniz. Sen ve ben bilgiliyiz. Sen ve ben biliriz ki; "çırak ustayı geçer". Biz büyüklerimizden farklı ve objektif bakarız olaylara. Olması gereken budur. Diyalektik. Diyalektiği bazen olumlu tarafa çevirmek biz insanlığın elinde. Diyelim ki; diyalektiği olumlu yöne çeviremedik. Olaylara geçmişten gelen ve günümüzde geçerliliğini yitirmiş bakış açısıyla bakıyorlar. Yani yıkılamayan tabular...

- Bizim sevgimiz bu tabuları yıkar.

- Ya bizim gibi sevgi zengini olmayan insanlar?

- Şu an oluşan düşüncelerimi aşıyor bu soru Barış.

- Feodal yapı; sen bayansın, anlamazsın. Sus o zaman, dinle! Şaka, şaka...

- İğrenç bir şaka.

- Ya, özür dilerim.

- Sus Barış.

- Aşkım, yalnızca şakaydı...

- Barış, sevgilim yelkenleri indirdin hemen. Ben de şaka yaptım. Üzgünlük yansıması mimiklerini değiştir lütfen.
- Barış'ın yanağına bir öpücük kondurdu Mavi. Konuşmasını sürdürdü Barış..
- Sevgi, sorunlar kütlesini bir anda dağıtacak güçtür. Sorunların irdelerken iki konu kafama takıldı. Anlatacağım ikinci konunun yanı; sorunun çıkışındaki en büyük etken olan, mezhepler olmuştur. Anlamıyla başlayayım:
- Mezhep: Bir dinin içinde anlayış ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan kollar.
- TDK (Türk Dil Kurumu) , bin dokuz yüz yetmiş dört yılı ve altıncı basımı olan sözlükten aldım mezhep anlamını. Yüzyıllardır anlamamazlıkta ısrar ettiler.
- Aziz Nesin dedi, yüzde altmış beşi aptal. Ben diyorum ki; kalan yüzde kırkın yüzde otuz beşi kendini akıllı sanıyor. Geeiye, aptal olmağan yüzde beş kalıyor. Yüzdelik dilimlerin hangisindeyiz, neresindeyiz? Öğrenmek için;
- mezhep kelimesinin anlamını bir daha söyleyeyim:
- Mezhep: Bir dinin içinde anlayış ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan kollar.
- Anladığım kadarı ve bir uzman değilim, olmaya da niyetim yok. Ben insanım. Az önce de; "benim dilim sevgi, yorumlarımla; din aynı, yaratan aynı. Din de zorlama yoktur. Yaratan ile kul arasına girilmez. Benim dinim insan", demiştim. Diyelim ki; ben aleviyim. Sana ne insanoğlu?
- Hey, alevilik senin gibi seven, düşünen ve yaşayan ise; ben de aleviyim.
- Aslolan alevilik ya da sünnilik veya bir başkası değil. Sen de ne olduğunu bilmeden, ben şundanım deyip müslümanlığı övüyorsun. Sen İngiliz vatandaşısın ve hristiyansın.
- Müslümanlığı beğeniyorum.
- Bana ne!
- Alevilik anlayışını, insanlığı, sevgi ve eşitlik tabanındaki yaşanırılığı seviyorum.
- Ah güzelim, ah. Seni seviyorum, sevmeyi bildiğinden. Dedim ya; aslolan; o veya şu mezhep değil. İki defa söyledim anlamını, defalarca da söyleyeceğim.
- Mezhep: Bir dinin içinde anlayış ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan kollar.
- Herhangi bir mezhep, farklı bir din değildir. Olsa ne olur? Sana ne, bana ne, bize ne? Hani din de zorlama yoktu! İnsana dokunan, kabaca batan ne? İnsanları bu yöne iten neden ne? Uzun zaman önce bu soruyu kendime sordum; neden ne? Araştırdım ve biz insanların da işine gelen kandırılmışlığımızı gördüm.
- Örgütlenme ama yanlış örgütlenme! Daha iyi anlatmak için; örgüt ve örgütlenme kelimelerinin anlamını vermek istiyorum;
- Örgüt: Genişçe bir işin görüşülmesi için oluşturulan kollardan her biri.
- Örgütlenme: Belli bir işin gereği gibi görülebilmesi, yürütülebilmesi için o işi örgütlü duruma getirmek.
- Yapılanlar güzel değil mi?
- Güzel.
- Olması gerekeni yapıyorlar.
- Olması gerekeni yapıyorlar ama gittikleri yol yanlış.
- Yanlış olan ne aşkım?
- Yine örnek vereyim..
- Konuşurken ellerinden tutmak istiyorum.
- Bırakma Mavi, yaşam boyu.
- Yanlış olanı anlatıyordun.
- Dernekler. Kurulan örgütlerin, belli bir amaç çerçevesinde toplanan kişilerin meydana getirdikleri topluluk.
- Yanlış olan ne?
- Az önce (yanlış) kelimesi öznesini yanlış kullandım.
- İlginç geldi söylediklerin. Anlamadım bir şey!
- Dernek kurmak, aynı amaç uğruna mücadele vermek, olması gerekendir ve güzeldir. Kurulan dernekleri, özel amaçları için kullanan insanlar var. İki somut örnek vermek istiyorum: Yukarı Çırcır Mahallesi Güzelleştirme Derneği ve Sivaslılar Derneği. İki derneğin de lokalı var.
- Lokal: Bir dernek üyelerinin buluşması için ayrılan yer. Her şey normal gözüküyor. Normal değil güzelim. İki sorun var. İnsanların görüş birliğini kullanıp maddi kazanç sağlamak ve köy, şehir yani yöresel derneklerle ayrılığı oluşturmak. Öncelikle dernek nasıl kurulur anlatayım.
- Anlatmana gerek yok. Altı ay önce dernek kurduk, biliyorum.
- Anlatımlarımın yönünü değiştiriyorsun.
- Barış, bana bir şiir daha okur musun?

- Sözlerimi kesmeyeceksin ama..
Mavi'in cilveli mimikleri ve Barış'ın dudaklarından öpmesi, yaşanan o zamanı yumuşatmıştı.
- Sevdiğim bir şiir..
Barış'ın ellerinden tuttu Mavi.

sahipsiz

sahipsizliğimi anladım titrek cılız bacaklarımla
anladım çirak taraklı ayaklarım değdiğinde
yavan kalan toprağa
afalladım daha çok
kuru çınar yaprağı daha çıtırdamadı bana
günün sarısı şaşırtmadı beni
çıplak nasırlı ellerim değdiğinde utangaç sessizliğe
afalladım daha çok
ay ışığı içilir melteme yakın bir zamanda
çığışım boğazımı yorar
oysa çalışmalı güzelliklere
sunabilmesi için
devinimin ise masal ile gerçek arasındaki tınıları
kadar
berraklığın şu rengindeki
sidikleneceğim zamana kadar
sevdalarım inanç kıvamında türkü tadında
ulan afallayıp ta gömdüğüm
sığındığım limana kadar her şey
hakaret bile edebilir aşağılayabilirim kendimi
işte o an açık yürekliliğim
utanmalı sahipsizliğimden utanmalıyım
ki değil ulan afallamak ötesi şapşallık
anladım sahipsizliğimi anladım

- Sevgilim, özür dilerim ama; düşünceler çok kötüydü. Yalnız, sahipsiz değilsin. İçinde ikimizi bulabileceğim bir şiir oku.
Barış, sevgi dolu bakışlarıyla şiirine başladı:

mavi gece senle

mavi gökyüzüm
seni seviyorum
benim aşkımsın
küs değilim güneşe
yalnızca hayranım gecenin
bana getirdiklerine
özgürlüğe yankılanan
sesimin
özlemi kalmaz kalbimin
geceerde
gökyüzüsünüz siz
günüm ve gecem beraber
onun için mavi bir gece
istiyorum
aşk için mavi bir gece

- Bir gece mi Barış?
- Biz özgürüz. Biz ölümsüzüz aşkımızla, özgürüz.
Mavi'in kafası Barış'ın omuzlarında, sessizlik hüküm yine. Barış, bir şarkı mırıldandı kısık sesle. Zülfü Livaneli'den dinlemişti:

yüce dağlar başında mı
zemherinin kışında mı
şu gönlümün bir umudu gülüm
gözlerinin yaşında mı
kırılsa da kanadımız
asiye çıksa adımız

duyan duysun
bilen bilsin gülüm
böyledir bizim sevdamız

Sessizliği Mavi bozdu..

- Barış; derneklerle ilgili sorun ne?
- Ben soru sorayım, sen de yanıtla.
- Sor bakalım!
- Senin kurduğun dernek..
- İkimiz ve beş arkadaşla!
- Bizim kurduğumuz derneğin amaçları neydi?
- Çok amaçlı.
- Say, maddeler halinde say.
- Birinci maddeyi sen koymuştun.
- Bizim yaşam felsefemizdi.
- Sanatla Barış Derneği:

Sanat; kötülüklerle karşı en güçlü gerilladır.

Sanat; dünya barışının yanındadır.

Sanat; insanların kaynaşıp bir olmasını sağlar.

Sanat; kültürel yozlaşmayı önler.

Sanat; insani üretimi sağlar. Sanat; yaratıcıdır.

- Bu kadar yeter güzelim. Sorularım, aynı zamanda yanıtlarım olacak. Az önce sözünü ettiğim ve benzeri bir çok dernekle kıyaslayalım.

1) Dernek adı altındaki oluşumlar, kötülüklerin ana nedeni olmuştur.

- Neden?

- Beraber gittiğimiz dernekleri düşün. Birinde sigara dumanı, içkiler masa altından. Diğerine giderken, yasa dışı olan kumarhanenin kapısına geçiyoruz. Gece yarısı, hayat kadınlarının uğrak yeri. Bizim derneğimiz; sanat, barış ve eğitim içerikli...

2) Yirmi metre karelik ve sigara, alkol ile; değil dünya barışı, bireyin kendisiyle barışık kalması bile olanaksız. Adı konmamış ilişkiler, dernek denilen yirmi metre karelik yerden dışarı çıkamaz.

3) Yine beraber gittiğimiz derneklere, insanların birlikteliklerine bak! Oyun için dört,

çevresinde dört kişi yine. Oyun oynayanların (okey oyunu; Almanya'da zihinsel engelli çocukların eğitimi için yardımcı bir tedavidir!) amacı; masada oluşan içecek paralarını yenilene ödetmek, dört kişinin çevresindekiler de; içtiklerini ücretsiz (beleş) duruma getirmek... Dernek, bir olmak nerede? Bir olmaktan söz ediyoruz; a ilinin, b köyü derneği, insanları ayırmıyor mu? Kanunlarımıza göre, yapılan bu hareket suç içermiyor mu?

4) İnsan; okur deriz. Hayvanlardan ayıran önemli özelliklerinden biridir.

Toplumların, yaşadıkları doğa ile etkili ve kuşaktan kuşağa aktarılan "kültür"leri vardır. Kültürleri doğru ya da yanlış diyemem çünkü: karşıtlardır yaşamı güzelleştiren. Özünü bilmektir kimlik arayışının başlangıcı ve sonu. Bilmeli, öğrenmeli yani okumalı insan. Belli hedeflerle kurulan derneklere, her düşünceyi savunan kitaplar olmalı.

- SBD (Sanatla Barış Derneği) kütüphanesini geliştireceğim Barış. Bizim dernekte oyun yok, para geçmiyor.

- Bizim dernek, sanatla barışın güzelliğini anlatmayı hedef biliyor.

- Amacımız değişmez.

5) İnsan tüketir. Tükettiğini de üretmelidir. İnsan yer, çiftçi üretir. İnsan giyer, tekstilci üretir. Her insan tüketir, her insan da farklı bir üretim içindedir. Silah, bomba ya da uyuşturucu veya insanlara tüketimleri sırasında ve sonunda zarar verecek üretimler vardır. Söz konusu dernekler; insanlık dışı bu üretimleri sanırım yapmıyordur ama; susmak onaylamaktır! Her insan, üretimlerinin insan yararına olması gerekir. İçilen sigara, içki ve oynanan batak, biric, okey... Anlatabiliyor muyum aşkım?

6) Dernek üyeleri çalışmalarından, dört kitap, üç tiyatro oyunu oluşturuldu. Yaratıldı...

- Yine de, sözünü ettiğimiz derneklere gidiyoruz.

- Dostlarımız var. Yıllarımı geçirdiğim dostlarım var. Yaşamda olmayan dostlarımla geçen anılarım var.

- Üzülmeni istemedim Barış.

Derin bir iç çekişle konuşmasını sürdürdü Barış:

- Ekonomi... Güzel yurdumuzun güzel insanları ve en büyük sorun; ekonomi. Ekonomi sorununun aslı olduğu yerde; hukuk ve dalavere kaçınılmaz. Altı

madde ile yaptığım açıklama, dernek-ekonomi ilişkisini anlatıyor sanırım.
- Yaşam gerçeklerini seninle daha iyi görüyorum Barış.
- Ben de; yaşamda güzelliğin yaşadığını, senin varlığıyla kendime kanıtıyorum Mavi.
Saran kollar, ıslanan dudaklarla Barış:
- Güneş kayboluyor, geç oldu ama; sana bir şiir daha okuyacağım.

yakamoz

süt olmuştur deniz şimdi
gözlerim
gözlerim ay ışığı yakamozlarının
peşinde
yüreğim sevdanla kovalar
durur
gece boyunca
oysa bilmez bu körpe
yürek
sevdayı sakladığını
ay ışığı yakamozlarının
bu gece yalnızım
bir yıldız bile yok gökyüzünde
eşlik edecek
sokak lambaları tüm sıradanlığını
koyarken ortaya
tek bir araba
geçmiyor önümden
sessizlik
her yerde
mozart yankıları çıkıp pencereden
vuruyor boş sokaklara
vurdukça artıyor gücü
boğamıyor yutamıyor insanlar
gece benim
hakları yok sorgulamaya
üzüldüğüm tek şey
ay ın hapsi
ve denizi bile hayal edememek
görmek için
ay ışığı yakamozlarını

- Bu şiirini sevdim Barış. Güzel şiir..
- O senin güzelliğin sevgilim. Mutluyum ve yazmak güzel. Bugün son bir şiir daha okuyayım sana.
- Yaşam boyu dinlerim seni.

şımarık

mutluyken yazmak güzel oluyor
düşünmeden mutsuzlukları
abuk sabuk karalıyor
kalemim
beyaz yaprakları
niye yazıyorum bilmiyorum
belki okuyunca gülmek
için yazıyorum
tüm şımarıklığımla
aman
mükemmelliğimi
kimse bozamaz
bugün

- Uykum geldi Barış. Evimize gidelim. Lütfen..
- Konuyu çok dağıttım. Sınır dedim, asker çıktı. Askeri severiz dedim, savaş çıktı. Biliriz, savaş asker çıkarmadı, fazla eşelersek suç olur. Dilimizin döndüğünce "demokrasi" tanımlı verdim, seçerken savaş yapsın diye

seçmedik. Güven dedim, insan dedim. Seviyorum insanları dedim, seni seçtim özelde. Aldım karşıma tabuları, "işte sevdamız" dedim ve meydan okudum. Güzel "dernek" düşüncesini ele aldım ve bağrdım bizim dernekten;

"Savaşa Hayır" demek suç değil, onure eder insanı.

"Seviyorum" demek, güzelleştirir insanı.

"İnsan" demek, özüne götürür insanı.

Mavi sevgilim, yaşam nedenim; gün gelecek ve bizi uzun zamandır

konuşturan nedenler, kötü insanlar
utanacaklar
utanacaklar
utanac...

utanacaklar

saklanır yaşam bir şeyin ardına utanır
tanıktır sessizde olsa
bilir kötülükleri çaresizdir
inanır insana bilir kurtarıcı onlar
biraz aptaldır yaşam göremez insanın özü yok
yine de unutmaz kurtarıcıları
bilir pir sultanı bilir mustafa kemali
çok güzel olacağım der yaşam
saklandığı yerden çıkacak
utanacak utandıranlar

Mavi ve Barış; insan özünden kopmayıp, yaşam güzelliğinin peşinden koşuyorlar.

Utandırmadı utanmazlar! Başları yere bakıyor, bakmıyor genç aşıklara. Pasaportsuz sınırı geçemediler. Denizdeki sınır denilen çizgiyi aramayı sürdürüyorlar.

Barış martılarla konuşuyor, psikolog zararsız raporu verdi.

Mavi şapkalı Barış'a üstat diyor.

Evlenmemeyi, beraber yaşamayı istiyorlar ve tabuları yıkma uğraşı sürüyor.

Sınır, asker, savaş,

AŞK...

İnadına ve yaşam felsefeme uygun olarak sevmeyi sürdürdüm. Aşık oldum uçan kuşa, her şeye. Aşk; tarih dilimlerinde ne denmiş?

Zor Aşk

Direnış uzun olduğu ölçüde, aşkın sesi güçlüdür. (Balzac)

Kızarmamış etin, parçalanmamak için dişlere direnişı. Düz bir mantıkla bakıldığında; kızarmış etin aşk olduğu anlamsızlığı ortaya çıkabilir ve örneğın saçmalığı düşünülebilir. Savunacağım örneğimi!

Basit bir savunmayla başlayacağım. Karnı aç olan insanın, dişlerine karşı direnen kızarmamış eti isteğinin büyümesi.. Karnı aç insan benzetmesi, aşka aç insan anlatımı sanısı oluşturabilir. Oluşmasın!

Mavi'ye issettiğim sevginin büyüklüğü ve güzelliğı, bunu kelimelerle anlatmaya yetmiyor. Beni, Mavi'yive sevgimi bilircesine, geçmişten

günümüze, şair ve düşünürler çok şey yazmış, söylemiş. Anımsayabildiklerimi yazmak istiyorum:

Güzel yaşam ancak aşkla sağlanır. (Platon)

Dünyada aşkın aşıkları şair yapmadığı hiçbir yer yoktur. (Voltaire)

Aşk, mutlak efendisinin sen yaşamın ve ölümün. (Richard Crashaw)

Sevmesini bilenler, ancak büyük adamlardır. (Balzac)

Aşk, dünya tarihini değiştiremeyecek, fakat çok daha önemli bir şey yapacaktır: Bize tarihe karşı gelmeyi öğretecektir. (Julian Barnes)

Geçmişten günümüze birçok söz söylenmiş ama; bence aşkımı anlatan en güzel söz;

Aşkını anlatmaya kalkışma sakın, hiç anlatılmaz ki aşk. Meltem nasıl eser hatırlarsın, öyle sakın, yumuşak. (William Blake)

Umutlarımı yitirmez, doğacak güneşe kadar resminle okurum. Aşkımı anlatamam, bilirim. Goethe'nin romanında bir bölümü okudum ve uyudum..

Onu göreceğim! .. İşte benim her sabah uyanırken söylediğim ilk söz! ..Her sabah doğan güzel güneşe gönül rahatlığıyla bakar ve ONU GÖRECEĞİM!

..derim.

Ve; aşk bitmesin..

Kara bulutlara karşı yine bahar gelir!
Kahkahalarla, espirilerle dolu bir umut yolculuğu bitiyor. Yolculuk değil; biten umutlardı geleceğe dair. Umlarım; ihtiyaç değil, sevgiydi.
Duygularım; durgun ve derin bir sudur. Suyun dibinde ne var, diye merak ettin mi? Yalçın bir kaya mı, bir balçık yığını mı, bir yumuşak kum tabakası mı? Kendini buldun mu suyun dibinde? Baktın mı?
Çiçeğim benim..

Yürüye yürüye, ellerimde ellerin, gözlerimde gözlerin; çiçeklerin dilini öğrendim. Boş olduğumda, çiçeklere yanaşır, sevgi sözleri söylerim. Açağın gün çiçeklerine renk, koku olacağım, demiştim. Oysa ben ne renk olabilirim, ne de koku verebilirim. Yalnızca; yazabilir ve sevgimi verebilirim sana. Mutluluktan bulutların üzerine çıkaramam belki ama; bulut olurum sana. Neşe saçan gözlerim, şarkı söyleyen açık ağızımın üstünde fıldır fıldır döner. Şarkının sözlerinde "seni seviyorum" diyor. Hiç hesapsız, çılgınca seni seviyorum.

Sevgimin büyüklüğünü bilirsin. Söylemekten bıkmam, ben; içi yufka, yüreği bezgin, ayağı yalınayak...

Umutlarım, geleceğe dair umutlarım bitiyor. Bizim dere kenarı mutluluğa gebe. Doğum sancısıyla gürlüyor; kara bulutlara karşı yine bahar gelir!

V.bölüm

Yaşam; akıntılı bir nehre düşmüş karıncanın çırpınısıdır...
Kısa bir öz yaşam öyküsü yazayım dedim. Çünkü; Mustafa Kemal Atatürk'ün izinden ayrılmayıp, Multiple Sklerosis (onaması bilinmiyor muş!) rahatsızlığını bitirmem gerekiyor. Niye Atam'ın güzel adını kalbimden çıkarıp buraya yazdım?

DEVRİM yapacağım!

Gerçekçi olalım, olanaksızlığı isteyelim.

Che Guevara

1789 Fransız Devrimi, 1917 Sovyet Devrimi, 1923 Türkiye Cumhuriyeti Devrimi..

Tıp'ta DEVRİM yapacağım!

Çok zor!

Yine sorarlar; SEN KİMSİN?

İnsanları seven, eşitlikçi, paylaşımcı, zavallı, sömürgeci...

Bana; yaşanan olaylar sonunda, farklı zaman dilimlerinde ve anlamsızca bu sıfatları değer gören değer bilmez değersizler; Barış Erdoğan'ı okudunuz!

Eserleri:

- 1-Multiple Sclerosis
- 2-Multiple Sclerosis
- 3-Umutuma
- 4-İçimizden Biri
- 5-Hoşçakal
- 6-Yıllar Sonra
- 7-Salıncaktaki Dünya
- 8-Bir Tutam Kara
- 9-Garibin Aşkı
- 10-Ağır Düşüncelerde Sevda 1
- 11-Ağır Düşüncelerde Sevda 2
- 12-Ağır Düşüncelerde Sevda 3

Ad

sevgimize bir ad koymaya
sızıntısı yeter ışığın

Barış Erdoğan

Altı

der ki
hayal et
otel lokantasındayız
bir masa güzel örtüsüyle
masa üstünde iki bardak
bardakların içinde 1979 bortaçına
fransız kırmızı şarabı
her çeşit yemek var
loş ışık kırmızı mumdan
gözler parlar kulaklar dans eder müzikle
müzik dedim
o melisa sonra alta crasia
tam konuşurken love story
hadi tut elimi
sevgimi
emeğimi
mücadelemini
ihtiyacım var bu aşka
yaşama
ihtiyacım var yaşatmaya
yaşayıp ta yaşatmaya umutlarla

Barış Erdoğan

Altmış

her şeyin uzaklaştığı anlarda
karanlık
bilinmezde
gelirsin yaşamıma
aydınlık
mutlulukla
umut olur yaşamımda
derler ki
sevgili yalan
sevenler için öyle
değerlisin ki
sevdan ölüm olduğunda
ağır düşüncelerle
ölümü kalbime bastırduğumda
umut dolar düşüm
yalan değil
ders almak için
ünlü bir oyuncuya bakar gibi
bekliyorum sevdanı
aşkı tanımlar tarihte bir büyük
aşk
her şeyinden soyunmuş
yüreği çırılçıplak dönene
kollarını açar

Barış Erdoğan

Altmış Altı

duru denizden
daha çıplak geldim sana
masmavi

Barış Erdoğan

Altmış Beş

ne büyük mutluluk bu
tıpkı düşüncelerimiz gibi
yeryüzümde kanat çırpmadan uçmak
bir düş sanki seni sevmek

Barış Erdoğan

Altmış Bir

aşk tanrıçası eros vurdu beni
yaralarımı şarap tanrısı
baküs yıkıyor
kurtar beni mavi
yıldızlar ikimizi bekler
lambanın fitilini kıstım
yol gözükme de
günaha son çağrı
ayaklarım çıplak
saçlarım darmadağınık
yüzüm kükürt gibi sapsarı
gözlerim iri
gözlerim korkulu
günaha son çağrı
hazreti isa aşkımla
yalnızca
sevgi uğraşıma ulu bir örnek
ışık
lambanın fitilini açtım
aşkımlı yazarak ödevimi yaptım
ödev
yaşamda çok acı çeken
ve
sana büyük umutları olan
benim ödevim...

Barış Erdoğan

Altmış Dokuz

korlar sardı dört yanımı
yalnızım
yanarak süzülürken aşağılara
sessizce mırıldanırım hayaline
seviyorum seni

Barış Erdoğan

Altmış Dört

SON
bu aşkın nedenini
sorgulama zamanı
sığınacak bir sevgi
boşluk olabilir hani
belki de umut
dünyayı saran kollara
takılan güzellik
soru girdabında ben
mutluyum mutsuzluklarla
yanıtlamayacağım

Barış Erdoğan

Altmış İki

hafif bir uyuşma
kalbim yerinden çıkacak
gözlerimde yaşlarla
çaresizim
özledim seni aşkım
özledim

Barış Erdoğan

Altmış Sekiz

sokağa çıkıp bakkaldan gazete aldım
düşüncelerimde sen
çocukların oluşturduğu her zamanki kalabalık yok
polis arabası sireni ürküttü beni
ben seviyorum beni hak edeni
polisler beni mi arıyor
haksızlık
bir yanlış anlama
benim olan sevgimi ve umutlarımı verdim sana
kusursa sevmek
aşık olmak
suçluyum ben

Barış Erdoğan

Altmış Üç

uzaklarda olsan da
ıtır çiçeği kokunla
rüyalarım
yanımdasın mavi

Barış Erdoğan

Altmış Yedi

yüksekte sana olan sevgim erişilmez
koruyan paratoner katıksız sevgi
bir kez daha durdum çiçeğe karşı korkusuz
işkence yapsalar da
bilenmiş keskin sevgi
anlatamıyorum
duyguların bir ürünü mü bu söylediklerim
yaşanmışlar mı
eziklik özür dileme mi
hiç hesapsız çılgınca bir çığlık mı
ılgıt ılgıt gözyaşı
anlatamıyorum

Barış Erdoğan

Aşk Fırtınası

ılık ve yağmurlu sonbahar günü
gök ve ufuk çamurlu su renginde
ara sıra sis çöker
göz kırpışı zamanda
karşımda sen çıldırasıya umutla
aşk fırtınası başladı

Barış Erdoğan

Aşk Vadisi

sıra sıra kavaklar
değişik çizgiler çizen ırmakta balıklar
silinip çizilen güneşli ufuklar
bizim aşkımızı anlatır

Barış Erdoğan

Ayrılık

ıssız sahil sessiz deniz
gölgeni izledim bir zaman
büyük geminin ürkekliğinde dudakların kıpırdadı
ayrılık günümüz diye

Barış Erdoğan

Bekle

bekle beni sevgilim
sana güzeli getireceğim
gökkuşağını göklerden
yakamozu okyanustan
yaşamın renklerini vereceğim

Barış Erdoğan

Ben Fazla Acı Çekmemişim

senden bir şey gizlemedim
ateşli şehvetli değil yalnızca
iyi yanlarımı kötü yanlarımı da gösterdim
öğüt beni özümse
aptal desen de
sömür beni dedim
ben fazla acı çekmemişim
sevmedin

Barış Erdoğan

Beş

kapat gözlerini
sonbaharın gülüşü ağlıyorum
beni görme böyle
adını koyamadığım
senin hissettirdiğin
dün gece gördüğüm rüyayla
beni yarattığın
zavallı beni
kapat gözlerini
görme böyle

Barış Erdoğan

Bir

solmuş yüzümle
sevgi yolunda
insanın yolunda
gece gündüz
kaç gündür
ararım seni
açık ağızım
dışarı fırlamış gözlerimle
neredesin

Barış Erdoğan

Birbirimiz İçin

ördek suda yaşamak için varsa
sen su ol ben ördek

Barış Erdoğan

Bitti

senden sonra kimseyi sevemem
ölemem
senden sonra
yaşayamam
yıllar geçti
etme artık sev
bitti
dinle çığlıklarını martıların
sana sevgimi haykırıyor
derinden derinden
hani var ya kanadı kırık martı
orkestra şefi o
gücü kalmadı ama
son çığığı
kanadı kırık martının
seni seviyorum bir tanem
bitti

Barış Erdoğan

Bitti Sanırdım

aşktan tek kurtuluş yolu
şarap tanrısı baküse sığınmaktır
yanındayken hasret çekerim.
babam değil kardeşin değil
kim
korkutma beni yalvarırım
acı çektirme
ölümler gördüm
yaşayan ölümlerde ama
senin verdiğin acı ölüm
baharı kışa çevirme
sevgi fidanını kurutma
büyüyor hızla
kulağımda müzik
yazmak istemiyorum şimdi
hasretinden yandı gönlüm
diyor
şerefe dostum
ve bitti
şiirler kitap masal rüya bitti
belki bir yudum yaşamım biten
saraylarım yoktu ama
şu an kan ağlayan seven
yüreğim vardı
uzaklaştın yavaş yavaş
bitti dedin gözlerini çekerek ve
yıldız sön artık
güneş doğma
ay çıkma
bitti her şey
bitti umutlar
bitti
insanları sevmiyorum artık
sevmiyormuş beni
...
yine köşe başındayım
gel
rüya görüyorum
başın kollarımın arasında
şiirler okuyorum sana
dünya diyor
ikimiz için
karanlık aydınlık oluyor ve
mutlu oluyoruz biz
...
uyanıyorum uykudan
bağırıyorum dünyaya
hey dünya
bitti
yaşamın gerekliliği umut
bitti
barış yok artık

seven barış

Barış Erdoğan

Doksan

sevdiceğim
konuşacak
paylaşacak
elimi tutacak
sevecek
sevişecek
üretecek
ve nokta koymayacak

Barış Erdoğan

Doksan Altı

gel
bitsin özlem cehennem
yerini alsın evrene sığmayan
sevgimiz
yarın değil canım
şimdi
sevelim

Barış Erdoğan

Doksan Beş

bitti
senden sonra kimseyi sevemem
ölemem
senden sonra
yaşayamam
yıllar geçti
etme artık sev
bitti
dinle çığlıklarını martıların
sana sevgimi haykırıyor
derinden derinden
hani var ya kanadı kırık
martı orkestra şefi o
gücü kalmadı ama
son çığığı
kanadı kırık martının
seni seviyorum mavi
bitti

Barış Erdoğan

Doksan Bir

bilirsin beni tanırsın
kızarsın bağırsın
tutarsın elimden seversin
kimi zaman yaşarsın
seni seviyorum derim susarsın
peki
benimle evlenir misin

Barış Erdoğan

Doksan Dokuz

kalamışta bir dost evinde
bir fakir kul
dışarıda ölümün habercisi
sarı yapraklar
haksızlık
uykum var
yorgunum
seviyorum diyor
kalamışta bir dost evinde
bir fakir kul ben
acizliğin acizliğiyle
son sarı yaprağa bakıp
seni seviyorum mavi
ölüm kork bizden
seviyoruz diyorum
kalamışta bir dost evinden

Barış Erdoğan

Doksan Dört

masa başında
resimlerin önümde
düşünüyorum
seni çok sevmemin
nedenini
sözlükleri ansiklopedileri karıştırıyorum
bulamıyorum yanıtını
ezgilerin çığlıklarıyla
dayanılmaz oluyor sevgin
bağırıyorum sonsuza
seni sevdiğimi
soruyorum kendime
ne yapayım

sizlere sorayım şiir
dostları
ne yapayım

Barış Erdoğan

Doksan İki

soğuk su dolu küvette
terli elim ıslak göğsünde
sevgiyle
hava hastalanmış
ateşi var
sıcak ellerin bacaklarımda
acıyası var
gözleri ıslak
sevdiceği var

Barış Erdoğan

Doksan Sekiz

elinizdeki
uğruna az değersiz bulduğum
kitap kime
anlatayım
göztepe de üniversite de
kütüphanenin kapısı önünde
düz saçları pırıl pırıl gözleriyle
usulca yaklaşıp yanına
çok hoşsunuz
parlayan dişleri göründü
bir iki
dört yıl oldu çığ gibi büyüyen
sevgim
doğdum yeniden
doğurdu sevgiyle
sevgilim olur musun
işte aylar geçti
yanıtı gelmedi
bir sonra ki kitapta umarım
sevgilimle

Barış Erdoğan

Doksan Üç

sevdiceğim
kimi zaman dost
bacı
kimi zaman ise ana gibi
olmalı
sevdiceğim
dost gibi anlayışlı
bacı gibi yakın
ana gibi içten
sevdiceğim
arayıp ta bulamadığım
güzeller güzeli
en güzeli
olmalı

Barış Erdoğan

Doksan Yedi

korkuyorum
turuncu renkli sokak lambaları
altından geçerken
yağmur sesinden
sesler ve renkler
sevgiliye söylenememiş sözcükleri
haykırıyor
büyük bir sessizlik
susuyorum
dinle
duyuyor musun

Barış Erdoğan

Dokuz

düzgün çizgidir aşkım
silinmeyen
büyüyen sınır tanımayan
kıskanılan ve
şerefsizce
çizilmeye çalışılan bir helis
seni seviyorum aşkım
şiiir olsun istedim
sen de sevmezsen beni
seni sevdiğim gibi
at bu yazılanları

Barış Erdoğan

Dört

kapat gözlerini
erken doğdu ay
hemen kaynaştık
yıldız birdenbire çıktı
sevdim
gökyüzünde bulut yok
aşık oldum
boyum kısa
olsun
saçlarım da dökülüyor hani
çaresizim
bir yıldız kaydı yalnızca
o kadar
sonsuz yıldız
sonsuz sevgi
biri güzel
biri yazar
ikisi de meteliksiz
sevgi doğdu birdenbire

Barış Erdoğan

Duygu

aşkımlı bilsin sonsuz
düşünce
duygu
sınırsız katıksız gizlisiz

Barış Erdoğan

Elli

yorgunum
bir gün ünlü olursam
beni severlerse şiir dostları
bu şiirin bir özelliği olsun
nazımın pirayesi gibi
barışın mavisi için
ilk olsun
sevgilim
içeride dışarıda
yakında uzakta
hastalıkta sağlıkta
yaşadıklarımız
bilinmez yolculukların
korkulu rüyası değil
sevgidir
sevgilim

Barış Erdoğan

Elli Altı

aşkim eski bir yol
kurumuş ağaçlar
dökülmüş yapraklar
akmaya suyu kalmamış nehir
ölü sincap leşi
kalpten akan kan gibi
gözyaşı
aşkim yeni bir yol
yol boyunca taze fideler
yeşil yapraklar
şırıl şırıl akan nehir
sincap tavşan geyik
kalpte rengarenk çiçekler
gülümseme

Barış Erdoğan

Elli Beş

yıldızlar parlak rahatlatır beni
zamanım var güneşe kadar
sevelim yaşam boyu
sevişelim
nereye gidiyorsun
yağmur değil bunlar
yüreğim ağlıyor
uğur mumcu mahallesi muhtarı bekler bizi
şahit olacaktı nikaha
karanlığı iteliyor dostlar
mavidir her yan kalbimiz gibi
geçmiş
can yüceli anımsattı
siktir et geçmiş
yarın
yarınlar
gelecek
geleceğimiz
bizim

Barış Erdoğan

Elli Bir

yoruldum
düşlerim seni bekliyor
uyanıp keyfimce
uyumak istiyorum
gelecek diğer geceye kadar
sana rastladığım
tek an geceler
olduğu için
belki de hayallerin gerçeklerden
daha gerçek olduğu
için
uyumak
istiyorum

Barış Erdoğan

Elli Dokuz

limanda bir genç elinde çiçekte
gözleri parlar mutlu olacaktır
gemi yanaşırken oluşan dalgalar
sevgi dolu meltem rüzgarıyla birleşir
gemiden inen güzellik koşar kolları açık gence
uçuşan saçları sevgiyle dağılmış
sarılıp gence öpünce dudaklarını
ethopya güneydoğu köprü altı aç çocuklar değil
hissettiği güzelliğin oluşturduğu mutluluğun
gözyaşlarıydı

Barış Erdoğan

Elli Dört

yazacak ne kaldı
bir çocuk eline sığacak yüreğime
yeryüzüne sığmayan hırçın sevgimi koydum
açtım avuncumu
uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne bıraktım
rüzgar aşağı sevgim yukarı
sosyal gerçeklere karşı
inadına yukarı çeken güç vardı
evet evet gerçek sevgi bu
gönlüm orada karışmayın ne olur

Barış Erdoğan

Elli İki

şşırdım birdenbire olan aşka
afalladım
afallamam aşkın güzelliğine
mutlu oldum
mutluluğum aşkı bulmama
şşkın ördek yavrusu büyümüş
sevgimizde büyüyecek aşkım
büyüyüp kuğu olacak
ve kuğu güzelliği sevgim
hesaplaşma günü geldi
mehtapta heybetli görünürsün güzelim
rakamlar sevgimiz olsun birbirimize
çıkamıyorum işin içinde
öylesine büyük ki sana sevgim
yere göğe sığmıyor
matematikte mükemmel sayı ufacık
öylesine ince ki sana sevgim
ince bir ipte
en küçük böceğin narinliği
hesaplaşma gününde
kadıköyde kayalara çarpan
azgın dalgalar
sana sevgimin çırpınışıdır

Barış Erdoğan

Elli Sekiz

oluruna bırak kendini
akışına
günün gecenin
zamanın
birde gözlerini açıp bak ki
karşında ay
orada olmanı istemen
yeter
milyonlarca yıldızı görebilmek için
her zaman dinleyebilirsin
bir flütten povanneyi
kendi gücünden başka
ihtiyacın yok hiçbir şeye
istemen yeterli
olması için
bir deniz
yakınında
ikimizle
dalga sesleri asla
gitmez kulaklarından
gecenin karanlığında
ay ışığında
ikimizle

Barış Erdoğan

Elli Üç

aşk kılavuzluk edince
peşinden gidin
aşkın yolları dik ve sarp olsa da
aşkın kanatları kucaklayınca
kanatları arasında giden kılıç yaralasa da
aşk söz söyleyince
ona güven inan
sesi rüzgarın perişan etmesi gibi
rüyaları altüst etse de
aşk kendinden başka bir şey vermez
ve kendinden başka bir şey almaz
aşkın yol göstereceğini sanmayın
aşk değer görürse
her yolu gösterir

Barış Erdoğan

Elli Yedi

haydutlar içinde kaldım
ağır ağır geliyorlar seni benden almaya
haydutlar
kolumu kesecekler birazdan
bacaklarıma bakıp gülecekler
gözümü çıkarıp sağır etseler de
bu deli yürek seni sever yine

Barış Erdoğan

Gerçek Sevgi

gerçekler
gerçek sevgiyi öldüremez
gerçek sevgi
yatalak olsa da sürer gider

Barış Erdoğan

Hey Cerrah

hey cerrah

içimdeki aşk yarasını
onayabilir misin
sevginin kanatlarında
söyleyecek çok şeyim vardı
hiçbir şey söyleyemedim
bitti

Barış Erdoğan

İki

sevindim bana bakışlarınla
sevgi vardı
acıma yok
mutluluk vardı
hüzün yok
gelecek vardı
ayrılık yok

Barış Erdoğan

İstanbul

Karışma lafıma İstanbul
Ben yine seveceğim
Çek dumanını ben sevgiliyi görecekim
Sen göz yaşlarının gövdeyi götürdüğü aşklar şehri
Martısız koyar mısın ellerimi
Islatırken yağmur düşüncelerimi
Bırak İstanbul köpürtme dalgalarını
Yarım bıraktığın aşkların köpüğü yetiyor zaten
Sen ıslaksın İstanbul boğazına kadar ıslaksın
Ben ıslağım İstanbul
Sırılsıklam

Barış Erdoğan

İstanbul Başlıyor

Bir iki üç İstanbul
Dışarıda yağmur durdu
Caddelerin
Işıkla kırılması
Şimdi söze çevriliyor tüm yaşananlar
Meyhanelerde kahvehanelerde burada
Duman çöküyor İstanbul'un boğazın
Kömür kokulu varoşların sarhoşluğunda
Yarım ağızlı bir türkü ve sokak lambalarının
loşluğunda
Ayyaşların ısığa devşirilen naraları yankılanıyor
şokaklarda
İstanbul başlıyor şimdi uykuda

Barış Erdoğan

Kavşamış Aşk

kağşamış aşk

bir gün mezarımda güller açarsa
oku yazdıklarımı yeniden
göz yaşlarıyla sularsın güllerimizi

Barış Erdoğan

Kırk

kollarımın arasından
kayıp gidiyorsun yine
avuncumdaki umut
gözlerimdeki parıltı gibi
her şey donuklaşıyor içimde
yaşamda
sonra yine sen düşüyorsun
gözlerimin önüne
hayal olduğunu düşünmeden
mutlu olabiliyorum artık
yokluğuna alıştığım
tutamamak üzüyor beni
bir hayalin ellerini
mavi gökyüzüm
seni seviyorum
benim aşkımsın
küs değilim güneşe
yalnızca hayranım gecenin
bana getirdiklerine
özgürlüğe yankılanan
sesimin
mavisiz kalmaz kalbimin
gecelerde
gökyüzüsün sen
günüm ve gecem beraber
onun için mavi bir gece
istiyorum
aşk için mavi bir gece

Barış Erdoğan

Kırk Altı

gözlerim
sakin bir ilkbahar yağmurunun çiselemesi gibi
ıslak
özledim seni

Barış Erdoğan

Kırk Beş

hoş geldin yunus
martı dünyasına
yaşlı balıkçı yanaşır sana
tıknaz çıplak ayaklarıyla
seni seviyorum
atıl sırtıma
benimle yaşamaya

Barış Erdoğan

Kırk Bir

yarınlar ikimizin olacak
fotoğrafın inanıyor bana
saçlarını sevdiğim elimi yıkamadım
ellerimdeki saçların inanıyor
gözlerimde gözlerin
kalbimdeki sevgin inanıyor
onlar bunlar sevgimiz dışında
yazdıklarımı düşün
bilir misin can yüceli
şiir sidik değil ki işeyince yazılsın
nazik kulakları tiksınmesin okuyanların
yarınlar ikimizin olacak
gel
bitsin özlem cehennem
yerini alsın evrene sığmayan
sevgimiz
yarın değil canım
şimdi
sevelim
bilirsin beni tanırsın
kızarsın bağırsın
tutarsın elimden seversin
kimi zaman yaşarsın
seni seviyorum derim susarsın
peki
BENİMLE EVLENİR MİSİN

Barış Erdoğan

Kırk Dokuz

sana sevgim
kar altında buğday tanesi
gözyaşıım oldu umut
izin ver yeşerteyim aşkım

Barış Erdoğan

Kırk Dört

kayalar dizimi acıtıyor
denizdeki mavi kalbimi

Barış Erdoğan

Kırk İki

karanlık ısıık çalar uzaklardan
üşür gecenin elleri benim gibi
sokak lambaları direnirken geceye
yapraklar ölüme dünden hazır gibi
gafletle uyanır yeryüzü sabaha
toprak beyaza adanmış kuzu gibi
kan damlarken kesilen bilekten
yaşamak seraplara kanmak gibi
korkuyorum
turuncu renkli sokak lambaları
altından geçerken
yağmur sesinden
sesler ve renkler
sevgiliye söylenememiş sözcükleri
haykırıyor
büyük bir sessizlik
susuyorum
dinle
duyuyor musun

Barış Erdoğan

Kırk Sekiz

ŕüpheler
korkular
heyecanlar
siz sevgimin ölmüş olduğunu
ve yaşamadığını mı sanıyorsunuz
gördüğün gibi sevgim bitmedi
ulaşamasam da sana pek uzakta sayılmazsın
benimle alay etse de insan zararı yok
aklına geldiğim zaman
duygularının arasındaki farklı sevgiyi görüp
sende seveceksin beni

Barış Erdoğan

Kırk Üç

duyguların özeli aşk
özlemin doruğu sen
isteğim ve uğraşım
seninle yaşamı paylaşmak
uğraşımda örnek aldığım peygamber isa
acılarım
özleminin sızısı
golgota tepesinde çarmıh
umudum
olabildiğince insansı sevgimin
çektiğim acıları sildiğini görmen
umudum
beni anlamam sevmem
mutluluğu ve paylaşımı benimle yaşamam

Barış Erdoğan

Kırk Yedi

kelebekte sevdiğini görmek
ağlamak
kelebek iki gün yaşar

Barış Erdoğan

Mutlu Oldum

uzun sıcak günün ertesi denize ulaşmışçasına
geldim sana

Barış Erdoğan

On

yanlış bir ilişki mi
yanılığı mı
ihtiyaç
sevgiye ve paylaşıma özlem
umut
evet evet umut
çaresizlik
kıskançlık değil sevgi bu
haykırmak sevgimi
özgürlük istercesine
tutsakken sevgine
seni seviyorum aşkıım

Barış Erdoğan

On altı

bugün düşündüm seni
olası beraberliğimizi
karanlık çökünce düşüncelerime
kuyruklu yıldız aydınlatır geleceğimizi
hışirtılı türküler radyomda
sigara dumanım sevgimi gönderir sana
dağlarına bahar geldi kızillaştı
kazanım sarhoşluğu sanısı
ne zaman yalvarsan tanrıya
gökyüzü ikiye bölünür
kayıp yıldızlar akar
özlemekten nasır tutmuş avuçlarıma
aşkıma tanrıyı karıştırmaman bundandır

Barış Erdoğan

On beş

bırakmak
seni bırakmak
ölümün korkunç gizemi ensede
bilse de kurtuluşun olanaksızlığını
tek amacı bir nefes mutluluk alabilmek seninle

Barış Erdoğan

On bir

bebeğin anne memesini
çiçeğin suyu
kuşun gökyüzünü
tutsağın özgürlüğü istemesi
sana sevgimin yanında az kalır
mezarımı derin kazın yedi metre olsun
tarihi eserler yanıma konulsun
ilerde menzile yetişir gibi ince ve hızlı kazılır belki
kefen istemem aşkımın kokusu yeter
bir kişilikte geniş kazın hani
sana sesleniyorum aşkım
gittiğimde ne yaparsın
sıkılırsın
buz gibi şakaları kim yapar
anımsıyor musun
gözüm acıyor demiştin babanın yanında
sevginle soluksuz kalmanın şapşallığıylaöpeyim de geçsin" demiştin
öptürmedin
gülmeni fırsat bilip seni öptüğüm
harika iğrenç esprimi unutmam asla
ciddi ve kalabalık bir ortamda
"ağabeyin nerede oturuyor barış" demiştin
yavşak bir gülümsemeyle
"evde oturuyor" demiştin
yaşamı ciddiye alırdım gülümseyerek
kader mi dersin bu düşünceye
sultan süleymana kalmadı dünya
istanbul şehri malın olsa
ölümünden öteye köy yok ya
var
sevgilinin sıcak elleri
senin sevgin
sana ihtiyacım var
düştüğüm karanlıkta sana

Barış Erdoğan

On dokuz

başımın üstünde parlayan ışık
güneş
söndürüyor umutlarımı
perdeler gecemi örtüp
karartıyor düşlerimi
umutlarımı
gelmiyor içimden
hiçbir şey
kollarında olmak dışında
günün bile karartamadığı
tek düşümsün
sen

Barış Erdoğan

On dört

olmaz olur mu
olmaz olmaz
yel değirmenine don kişot oldu
efsane
uçğa taş attı partizan
siyasi
sayfalarca şiir yazdı şair
edebi
sol kulağına fısıldadım
seni seviyorum aşkım
olmaz olur mu
olmaz olmaz
bugün düşündüm seni
-düşlemediğim zaman yok-
konuştum rüyanla
zamanım var
durup ince şeyleri anlamaya
anlatayım anladığımı
yaşamak
akıntılı bir nehre düşmüş
karıncanın çırpınışıdır
çırpınışı bir sola hep sola
ufak bir çöpe tutunmaya
sürekli çırpınmak mücadele etmek

Barış Erdoğan

On iki

bitsin bu dram
güzel günler bizi bekler
sevgim farklı diğerlerinden
farklı olmalı zaten sen farklısın
isyankarım severken
yanlış olan bir şeyler var
isyanım tanrıya
aşk tanrısı erosa
psykhe yansıması sevgilimi isterim yalnızca
yaşamımın son masalını isterim
seni severek biten son masalı
bizim kıyılarımızda yazdığımız masal
senden seni isterim

Barış Erdoğan

On sekiz

baharda gelin gibidir ağaclar
güzün bırakır toprağın kucağına
solmuş yapraklarını
deniz bazen sıcak bazen soğuk
ama hep ıslaktır kanayan yürekleri sevdalılarının

Barış Erdoğan

On üç

bitsin bu dram
güzel günler bizi bekler
seninle sevgiyi öğrendim
kokunla sevgiyi tattım ama
umutlar bitiyor
müzik sustu
ritim yok
yüreğimde kan kalmadı
yapraklar dökülüyor
son yaprağa yetişelim
bitsin bu dram
güzel günler bizi bekler
olmaz olmaz
olmaz olur mu
yedi bitiremedi sevgin
seni seviyorum aşkım
sevgi fidanı dallar verdi
yeryüzünü kapladı
bağdaş kurup dağ başında bekledim seni
susuz kaldı sevgi fidanı
seni umut gördü

Barış Erdoğan

On yedi

yıldızsız ben sensiz ben bir hiç
bir tutsağın kurtuluşu
bir kölenin özgürlüğü kadar uzak olsan da
hasreti sende yaşatacağım hep
yeter ki
beni yüreğinden sürgün etme

Barış Erdoğan

Otuz

seni düşünüyorum ve
biliyorum ki başucumda bekliyorsun
sabaha kadar
uykularımı yönetiyorsun
kabus olmasın diye
tıpkı gündüzleri
gölge oluşun gibi
öyle bir sevgi olmuş ki bende
verdiğin özgürlüklerle yetiniyor
bu yürek
korku duymaman için karanlıkta
belki

Barış Erdoğan

Otuz altı

bir dörtlük
iki kelime
bir cümle
gizli öpücük
değil anlatmak
istediğim
bak gözlerime
ince ipek gibi narin
coşkulu lav gibi sıcak
zararsız
kararlı
ęınar fidesi gibi umutlu
sana sevgim
zülfün teline koyarsın beni
şefkatle sararsın kollarınla beni
gece gündüz düşünürsün beni
bense yazarım sonsuza seni
gördüğüm güzellerin en güzeli

Barış Erdoğan

Otuz beş

kurtul Şu bulutların
hapsinden
iŐıđını ver artık
sevgini ver
anlasın yüreğim
yalnız değilim
gün doğmadan
kurtul buluttan
sonsuz dek yüzünü göreyim
seveyim
kurtul Şu bulutların
hapsinden

Barış Erdoğan

Otuz bir

sevgi bağlayıcıdır
yinede mutlu
etmiyor beni
senin sevgin
cesaretin
özlem ve arzularla
sevgiyle dolu bu
yürek
kuş gibi uçarken gökyüzünde
sonsuz özgür
isteyebileceğim tek cesaretsin
sen

Barış Erdoğan

Otuz dokuz

geri dönecek yerim yok
kentin ortasında çığlık çığlığa
tek başıma kalsam da
sana sevgim
bir suç duyurusudur
seni seviyorum diyorum
kendimi ihbar ediyorum
son kurban
tüm ışıklar söndü
gecenin arzusuyla
gün doğana dek
düşler hakim
gözler istediğini duyacak
ezgiler asılı her yanda
engin denizin derin çığlıklarını
dalga sesleri arasında duyurum
okyanusun ortasında
sevgi saçarken
yanıp sönen yıldızlar
etrafa
sen gelirsin aklıma
yalnız sen
hep sen

Barış Erdoğan

Otuz dört

sevemiyorum eskisi gibi
yazdığım her harfi seversin
en güzel şiiri sana
yazamadım daha
bulutları tanır oldum
uzaya çıkaramadım
yanındayım
yanımda ol yeter dedin
istemem başka bir şey
en çok sevdim
yetemedim kendimce
ama
sonsuzun ötesi yok ki aşkım

Barış Erdoğan

Otuz iki

yüzün birdenbire asıldı
gerildi
yüreğim geçti
badem gözlüm benim
neden
bizim evimizde senle ben
sağlığı karşılayalım
sonra koşalım
içimizdeki mutluluğa
düşlerimde görürüm seni

Barış Erdoğan

Otuz sekiz

yurt dışında insan
bazen özlüyor anayı
ana demeyi ana dilini
burası memleketimiz
sen buradasın
istiyorum sevgilim demeyi
şiirler dışında
yaşam boyu sevgilim
payıma düşen yalnızlık
erteledim
bir şey var ertelemediğim
sana benziyor
su olsa dokunduğumda bozulurdu
bozulmayan sevgisin
gelincikler gibi bir mevsim değil
dört iklim
köşe bucak
kim ne derse desin
seninim

Barış Erdoğan

Otuz üç

pencerende mavi ışık
sen
aşağıda seni bekleyen
ben
kollarımı açtım sonsuz
yelkenler föra
mutluluğa
uyandırdılar uykudan
gülen gözlerde iki damla yaşla
ellerim titriyor
rakı bardağında balık sarhoş
güneşin rengi
kıpkırmızıdır yüzün
rakı bardağında balık sarhoş
aşk ateşiyle üşüyorum
mavi oldu karanlıklar
seni seviyorum aşkım

Barış Erdoğan

Otuz yedi

klavsen çalmak istiyorum
klavsen bulamıyorum
kloroz değil rahatsızlığım
sensizlik
kocaman bir uçurum
klavsen bulsam çalsam
olmaz
ulaşamam sana ulaşamam

Barış Erdoğan

Saat Bir

moda burnundayım
üşüyorum
seninle aşkı ben istedim
ben istedim acı çekmeyi
-sevgi güzeldir ama aşk acı verir-
üzülme
kanadı kırık bir martı ellerimde
bana çok benziyor
uçacak bu martı özgürce
uçacağım sana sevgiyle
söz
beni anla
bırakma kör kuyuya
üç buçuk yıldır bağladın yaşama
kaldı buçuk yıl
atma beni karanlığa
bir sarhoş bağıyor
seviyorum
kanadı kırık martıya fısıldadım
seviyorum maviyi
martı ölmüş
kanadı kırık martı
bana çok benzeyen martı
uçamayacak sana
martı öldü
üç buçuk yıllık büyü bozuldu
ölüyor muyum ne

(moda burnu
19.01.05/ 03:51)

Barış Erdoğan

Sekiz

yıllar sonra bir yerde değil
hemen şimdi ve her yerde
gözlerdeki yaşta ve ışıkta
güneşte ayda bulutta
sevgilerin en güzeli
özgürlük yansıması sevgili
üç beş yedi
hepimiz ayrı birer sevgi
umudum sevgili
mutluluk sofrasında tek iyisi
özgürlük yansıması sevgili
sen sevgi sağanağı
ben yaşam salağı
yok bunun şakası
özgürlük yansıması sevgili
şimdi sorarım sana
bilirsin ne diyeceğimi
seni seviyorum

Barış Erdoğan

Seksen

gönlün yetmiyor
gözlerin gözlerimde
çaresizim
gel demek kalıyor
yokluğun yokluğumda
çaresizim
şimdi diyor
ölüm ellerimde
çaresizim
göklere haykırıyor
bulutlar gözlerimde
ağlıyorum

Barış Erdoğan

Seksen Altı

sevmek
umut etmek
boşu boşuna
öğrendim
bitti

Barış Erdoğan

Seksen Beş

alışamadım
umutsuz yaşamaya
alışamadım
sensizliğe

Barış Erdoğan

Seksen Bir

geceler
bundan böyle
dostum olacak
nerede
ne zaman istersem
seninle olduruyor geceler
gözlerimi kaparsam

Barış Erdoğan

Seksen Dokuz

seni
özgürlüğe duyduğum özlem kadar seviyorum
ve
sevgine tutsağım

Barış Erdoğan

Seksen Dört

dur desem
iki dakika kal dinle desem
boşu boşuna
biliyorum gideceksin
aynaya bakıp ağlasam
yüregim sırlı kılam
boşu boşuna
biliyorum görmeyeceksin
gökdeleneye çıkıp atlasam
seven elim soğuk
boşu boşuna
biliyorum unutacaksın

Barış Erdoğan

Seksen İki

olmadı
başka bir aşk mı
olamaz
dost olamayız
meyhaneci bakma anlamamış gözlerle
çek iki rakı
bana ve yalnızlığıma

01.03.05 22:05

Barış Erdoğan

Seksen Sekiz

ince bir müzik
caddeleri ıslatan yağmur
ninni gibi
sessiz ve sakin
bazen bir yağmur damlası
olmak istiyorum
dünyaya bir defa düşmek
ve hiç geri dönmemek
seni seviyorum haykırışıyla

Barış Erdoğan

Seksen Üç

mavi

masa başında
resimlerin önümde
düşünüyorum
seni çok sevmemin
nedenini
sözlükleri ansiklopedileri karıştırıyorum
bulamıyorum yanıtını
ezgilerin çığlıklarıyla
dayanılmaz oluyor sevgin
bağırıyorum sonsuza
seni sevdiğimi
soruyorum kendime
ne yapayım

...
sizlere sorayım şiir
dostları
senden sonra kimseyi sevemem
ölemem
senden sonra
yaşayamam
etme artık sev
dinle çığlıklarını martıların
sana sevgimi haykırıyor
derinden derinden
hani var ya kanadı kırık
martı
orkestra şefi o
gücü kalmadı ama
son çığı
kanadı kırık martının
seni seviyorum

mavi

- Sana aşık oluyorum Barış!
- Ben oldum bile...
Gözler gözlerde kilitlendi, eller ellerde.
- Şiir oku Barış.

mavi

ince bir müzik
caddeleri ıslatan yağmur
ninni gibi
sessiz ve sakin
bazen bir yağmur damlası
olmak istiyorum
dünyaya bir defa düşmek
ve hiç geri dönmek
seni seviyorum haykırışıyla

- Seni seviyorum Barış.
- Seni seviyorum Mavi.

umut
çaresiz değil sevgim
sevgi
kardeş oldu umutla
ver elini geleceğe
çözülmemiş mutluluğa
başarıya
beraberce gidelim yaşam
boyunca

Yaşam boyu aynı sıcaklıkla söyleyelim...

mavi

az önce anladım kusursuzluğumu sevgimin
en çok sevdim
içim kıpır kıpır
yüreğim sıcacık
ellerim buz gibiydi heyecandan
sevmek buymuş
ölmek
e anlat barış
çok güzelsin
kısacık bir saat upuzun yaşam sanki

mavi

çevreme baktım seni daha çok sevdim
sevgimi gözden geçirdim
seni hissettim ve
anladım
yo yo seni seviyorum demek
sana olan sevgimi anlatamaz
sende hisset beni
anla
gözlerime bak
ellerimden tut ve
haykır
seni seviyorum
tamam önce düşün
düşün kadıköyü kalamış modayı
ikimizle
eline verdiğim elimi düşün
ve
hisset ona dokunurken beni
anımsa ilk şiirimi
sevdiceğim
ana gibi içten
bacı gibi yakın

dost gibi anlayışlı olmalı
sanaydi o şiir biliyorsun
beni ikinci defa doğurana
yaşamımın diğer adı
zorunluluğu
nedenisin
anlatamıyorum sevgimi sana
yaşatamıyorum
söyleyemiyorum
benimle evlenir misin

Barış Erdoğan

Seksen Yedi

dün anladım kusursuzluğumu sevgimin
en çok sevdim
içim kıpır kıpır
yüreğim sıcacık
ellerim buz gibiydi heyecandan
sevmek buymuş
ölmek
e anlat barış
çok güzelsin
upuzun dört yıl kısacık
seni daha çok sevdim
sevgimi gözden geçirdim
çevreme baktım
seni hissettim ve
anladım
yo yo seni seviyorum demek
sana olan sevgimi anlatamaz
sende hisset beni
anla
gözlerime bak
ellerimden tut ve
haykır
seni seviyorum
tamam önce düşün
düşün kadıköyü kalamış modayı
ikimizle
eline sana aldığım oyuncak köpeği al
ve
hisset ona dokunurken beni
anımsa ilk şiirimi
sevdiğim
ana gibi içten
bacı gibi yakın
dost gibi anlayışlı olmalı
sanaydi o şiir biliyorsun
beni ikinci defa doğurana
yaşamımın diğer adı
zorunluluğu
nedenisin
anlatamıyorum sevgimi sana
yaşatamıyorum
söyleyemiyorum
benimle evlenir misin

Barış Erdoğan

Sen Ben Şarkımız

sen
göğün ve göğsümün tam ortasında
başka yıldızlarca çevrilmiş ama
yakınlığıyla kendini belli eden
düz uzun sarı saçıyla
büyük parlak sevgisiyle bana inanıyorsun
ben
körpe cesaretlenmiş
yeni yaşama çiçek toplamak için
güç toplamış yüreğimle
sevgimizle mutluluk
şarkımızı
söylemeye geldim

Barış Erdoğan

Sorgulama

neyim ben
nereden buraya
daha nereye var mı
bir zorunluluk muyum
heyecan ürünü mü
bu sorular
yaşamak zorunda mıyım
ya da niye öleyim
hülya intiharından beş gün önce
kadıköyde beşiktaş iskelesinde kilise dönüşü sormuştu
yaşamak zorunda mıyım
yanıt verdim
niye ölesin ki
iki gün sonra sekiz yıl olacak
sorarım
niye öldün hülya
yaşama nedenim kalmadı
geri kalan duygular
hülya öldü anılmıyor
ben gittiğimde
belki dinozor gözyaşları
kar beyazdır ölüm
of demediler ama
ibo taşımayacak kucağında
başkanım teyzem ve sema teyzem
kapris barışı görmeyecek
dergilerin arkasında olmayacak
vefakar
fedakar
cefakar
çilekeş anama
evlat acısı
ablam
kimi zaman arkadaş
kimi zaman dost
kimi zaman yoldaş
her zaman abla
bağışla beni
ellerim titriyor
özlemişim seni ışık
mesaj geldi telefona
aşkım mavi
seni seviyorum ve
sensiz bir yaşam olamaz
olur aşkım
olur
hülya öldü
unutamadım yaşadım
unutamazsın yaşarsın
hepimiz unutuluruz
on kasımlarda Atatürk
türkülerde Pir Sultan

kitaplarda uğur mumcu
mavinin gözlerinde
içki masalarında bir şiirle beni
anımsarsınız belki
sende unutursun mavi
benim varlığım anlamsız
yaşama nedenim kalmadı
nirvanayı bilir misin
ondayım
nirvana
düşüncelerimde ve henüz sıcak bedenimle

Barış Erdoğan

Üç

üç
yalnızlık mı dersin bu arayışa
biten kavgalara düşüncelere
hoşça kalâ yalnızlık mı dersin
sonbahar şarkılarına solan yapraklara
sönen ışıklara yalnızlık mı dersin
coşan deniz bizim kıyılar boş
biten umut biten yaşam
yalnızlık mı dersin
gözler bakışlar sevgi sağanağı
hançer kalbe yalnızlık mı dersin buna
hey kahpe dünya mutsuz
aşksız sevinçlere
yalnızlık mı dersin sonuçsuza
dert ortağı değil aradığı
ten mutluluğu değil
yaşamı paylaşmak ister
yalnızlık mı dersin bu arayışa
maviye boyadı penceresini
sevda çiçeklerini suladı
uyumadı güneşe kadar bekledi seni
birden çıktı bardan
koşarak gitti kıyılarına
ağladı dalgalara ağladı
yalnızlık mı dersin zavallıya

Barış Erdoğan

Yedi

özgürlük yansıması sevgili
karalar içinde maviye
sevgilerin en güzeline
en yüksekte ya da en derinde
güzeller güzeli seninle
özgürlük yansıması sevgili
bir solukluk havaya
bir içimlik suya
aydınlığa
kesinlikle özgürlüğe eş sana sevgim
bekletme derim ben beklerim
severim seni
sevmeyi severim özgürlük gibi
özgürlük yansıması sevgili
bir deneyelim içimde kalmasın
seven bu deli yürek yanmasın
tanrım derim sana çarpılmasın
özgürlük yansıması sevgili
kafiye olsun diye yazmadım
örnek aldım ama ayna olmadım
memleket yerine sevgili dedim
sen benim memleketimsin
özgürlük yansıması sevgili

Barış Erdoğan

Yetmiş

seni
içimde yitirilmiş aşk
saklı tuttuğum acı gibi
taşıyorum

Barış Erdoğan

Yetmiş Altı

ne oldu sana mavi
sustun bana hep
biliyorum bir gün konuşursun
o gün ben susarsam

Barış Erdoğan

Yetmiş Beş

bir çaba ve savaşım gerekiyorsa
günlük sıradan çatışmalarda bile
içgüdüsel olarak geri çekiliyor
özgürlüğüne kavuşuyorsun
yaşamdaki her şeyle oynarcasına
inandığım aşk da oynuyor gibisin

Barış Erdoğan

Yetmiş Bir

seni
soluduğun havadan
içtiğin sudan
çataldan bıçaktan
yatağından
elbisenden ayakkabından
hatta
sana çıldırasıya sevgimden
kıskanıyorum
kıskanıyorum
üzerine yağın yağmuru
seni ısıtan güneşi
poleni
solmuş sarı yaprakları
hatta
kulaklarını tırmalayan kuş seslerini
kıskanıyorum

Barış Erdoğan

Yetmiş Dokuz

rüzgar ağaçta dinleniyor saydım
ayrı geçen günleri

Barış Erdoğan

Yetmiş Dört

evimizin önünde durdum
balkonu süslü nakışlı
üç yüz yıl önce yaptım
hayallerim ihanet etmez
karışmayın
evin eski hanımefendisi balkonda
el salladı
ölümüne üzölmüştüm
iyi insandı güzel kadındı
kıskanıyordum eşini
üç beş akçe başlık parasına
martı jonathan düşüncelerimde
yaşam geçti gözlerimin önünden
nice değerli ya da değersiz
değer bilmezler
o balkonda
balkonu süslü nakışlı
yarin yanakları gibi
barış adam balkonun altında
yazar yazar
gitmeme üzölme
atlı süvarilere göğsüm açık
yaşar ve yazarım

Barış Erdoğan

Yetmiş İki

jöle tadında anlattım sevgimi
evde kalmış erkeklik bunalımı
her şeyin içinde bir hiç mi
hiçin içinde her şey mi ya da
sana sevgim mi
sorgulama

Barış Erdoğan

Yetmiş Sekiz

yüzünün gizemli büyüü
üç yıl önceki sen
umutların oluşturduğu hayaller
soğuk hava yırtıcı geçmiş
tanışmamızı anımsıyor musun
odanın loş ışığında
gördüğüm kutsal bir şey
rüzgar yön değıştirdi
ikimizi bir kılan
yorgun gülümseme şaşkın
kayık adaya çarptı
az önce su aldı göz yaşlarımla
üç yıl önceki şaşkınlık benzeri
niye

Barış Erdoğan

Yetmiş Üç

seven gönlüm
seni benden ayıran uzaklıklara aldırmaksızın
börtü böcek yanında kuşların ezgileriyle
hayalimdeki senin gözlerine bakarak konuşuyor
güzel kız sözümü kesme
yüzün şekli değişti
göz çeşmesinin muslukları açık
güleç ve sevimli yüz ıslak
sevgi dolu
barış ve
özgürlük ütopyasındaki bana
gerçek mutluluksun sen
güzel kız sözümü kesme
ben tepeden tırnağa coşkuyla
seviyorum seni
duygu yüklü bir şiir değil bu
dinle yalnızca
başımıza ne gelirse gelsin
ayrılmayacağız birbirimizden
seni severken katıksız
yalansız ve dolansız
insana hüznün veren
sisli yağmurlu günler olmayacak
sevgim doğdu büyüdü konuşur yazar
umudum bekler durur seni
güzel kız sözümü kesme
içim öyle büyük mutluluk dolu ki
büyü bozulmasın
ah tanrım dedim ilk kez
aklıma bile gelmez sandığım
büyü bozulmasın
imgeler canlanmıyor bugün
yazmak istiyorum yine de
senin için yaptıklarımı bir bilsen
bilemezsin inanamazsın
görür ama
geride kalan
seni sevmenin hazları
tatlı anılar
bir şarkının sözleri benzemesi
sensiz geçen günlerin acısı kalır
güzel kız sözümü kesme
dinle yalnızca
benim yüreğim ihanet nedir bilmez
ihaneti tanımlayamaz bile
daha ne olsun
kollarını indir oynama artık
neyse
bir boşluk bir karanlık son
çığlıklar duyarsın
gücün yetmez
tutamazsın

türküler kulaklarında son
anlarsın
insan elindeki değerini
kaybedince anlar
off gece bitti yapayalnızım
güzel kız konuş şimdi
kollarım bekler durur seni
gelecek bekler bizi

Barış Erdoğan

Yetmiş Yedi

yükseklere yağsın kar
yağabildiği kadar
biliyorum bir gün erir
o gün aşkım vurur yüzüne

Barış Erdoğan

Yirmi

paramparça bir yürek
bilmem ki şimdi nerede kendi dünyandasın
feryadım yükseliyor bak çınlıyor duvarlar
nereden bileceksin uykuda değil misin
serin geçiyor gece yıldızlarsa ağlıyor
rüzgarlarsa serseri sanki bir şey arıyor
şimdi kulaklarımda uğulduyor o sesin
nereden bileceksin uykuda değil misin
takvimlerden bir yaprak sensiz eksildi yine
saat olmuş on iki yaşam değirmeninde
gecenin her vaktinde bir rüya selindesin
nereden bileceksin uykuda değil misin
anılar oynaşta karanlıklar vefasız
bilsen hasret içimde nasılda acımasız
uzaklarda ama her gece benimlesin
nereden bileceksin uykuda değil misin

Barış Erdoğan

Yirmi altı

gökten yıldızları koparıp
sana vereceğim desem
inanmazsın
şans tanı bana
inan sevgime
gökteki yıldızları önüne serer gibi
sunduğumda sevgimi
inanırsın bana
yaşamını paylaşırsın
belki

Barış Erdoğan

Yirmi beş

çınarın gölgesiyle birleşmesi zorluğu
sana ulaşmak seni sevmek
geçmiş yaşanmış bitmiş mutlu yada mutsuz
rehavete kaptırmasın mutluluk
bitti geçmiş
ağıt yaktırıp bitmesin umut hüznle
başlasın gelecek
rüyada kalmasın
başlayalım
seni seviyorum aşkım

Barış Erdoğan

Yirmi bir

yirmi bir

fakat
şaşkın
sus diyorlar
sevme
niye
kapadım gözlerimi
karanlık
karanlıktan sağlık beklerim
karanlık kim
fakat
şaşkın
sus diyorlar
sevme
niye
düşündüm karanlığı
dinledim
kendimi buldum
geçmişini düşündüm
yürüyüşüm
fakat
şaşkın
sus diyorlar
sevme
niye

Barış Erdoğan

Yirmi dokuz

kurulan engizisyon mahkemesi
epigrafi üzerinde gördüm
açıklamaları vardı kağıt altında
dini inancın kırıntısı yoktu
engizisyon mahkemesi niye
eogen zaman
suçlu ben suçum sevmek
arabesk oldu tarihsel gezinti
bağlantı çok uzak
kilise moda da sıcak yürek gözümde
aydınlık fenerbahçe de fenerden
zaman içinde kız kulesi karanlık
karanlık içinde misafir mavi
kurtuluş savaşında gemimiz
kadıköy-beşiktaş hattında ben
kaygılı sevgi dolu
umutlar aynı sıfat farklı

Barış Erdoğan

Yirmi dört

albümlere bakayım dedim
her sayfada her karede sen varsın
aşkın yansıması dedim kendi kendime
gitar çalayım dedim
love story alta cracia kendiliğinden
çınladı
aşkın yansımasıdır dedim bunlara da
binlerce kitap arasında
yüzlerce sayfa mısra içinde
okuduğum ilk cümle
seni seviyorum mavi
biliyorsunuz
aşkın yansıması
aşkın ne olduğu önemli değil dedim
oturdum şiir yazmaya
mavi diye başladı şiir
aşk budur işte
çocuklar
sevgi budur

Barış Erdoğan

Yirmi iki

bugün dünün yarını yarının dünü
şimdi
karanlıktaki kendim
sev
yürü sevdiğine
bekle yaşamdaki güzellikler

Barış Erdoğan

Yirmi sekiz

nce insanları sevdim
daha sonra çiçeği ağacı
sonra koştum koştum
kavgamda seni buldum
mahkumum
nc mevki vagonda
tren yok kalkacak
makinist yok
gidecek yer yok
sevgine mahkumum
azat yok
umut yok

Barış Erdoğan

Yirmi üç

sevgiyi aşkı sordum
siz söyleyin çocuklar
aşk nedir sevmek
annemle babam der çocuk
senin için ölürüm
seni dünyaya değişmem der
aşk der öpüşmektir
a ne kadar ayıp yatınca kapı örtülür
niye
aşk yaparlar
çocuklar kadar olamıyor muyum ne
yoksa bu yaşadığım aşk değil mi yalnızca
öyle olsa ne bu
sana soruyorum mavi
nesin sen benim için
seni çok sevmemin nedeni ne
bilmiyorum ben seviyorum çıldırasiya

Barış Erdoğan

Yirmi yedi

mutluluğa hasret kokuyor
mavi kokuyor
yüreğim çıldırıyor
hislerim başı boş
sensiz geçen yaşam
dönölmez ve görölmez bir kuyu
yaşam yelkeninin dümeni
arıyorum
ürküyorum
dalgalı yaşam
parçalanan yürek
kesilen nefes
gözler parlıyor
yine umut
kısa yada uzun yaşam
güzel ve çirkin gibi
yaşam yelkeninin dümeni kırılıyor
bırakma beni
bırakma

Barış Erdoğan

Yüz

yanındayken hasret çekerim
baban değil kardeşin değil
kim
korkutma beni yalvarırım
acı çektirme
ölümler gördüm
yaşayan ölülerde ama
senin verdiği acı ölüm
baharı kışa çevirme
sevgi fidanını kurutma
büyüyor hızla
kulağımda müzik
yazmak istemiyorum şimdi
hasretinden yandı gönlüm
diyor
şerefe dostum

Barış Erdoğan

Yüz Altı

siz söyleyin çocuklar
aşk nedir sevmek
annemle babam der çocuk
senin için ölürüm
seni dünyaya değişmem der
aşk der öpüşmektir
a ne kadar ayıp yatınca kapı
örtülür
niye
aşk yaparlar
çocuklar kadar olamıyor muyum ne
yoksa bu yaşadığım aşk değil mi yalnızca
öyle olsa ne bu
sana soruyorum mavi
nesin sen benim için
seni çok sevmemin nedeni ne
ben bilmiyorum
albümlere bakayım dedim
her sayfada her karede sen varsın
aşkın yansıması dedim kendi kendime
gitar çalayım dedim
love story alta cracia kendiliğinden
çınladı sanki
aşkın yansımasıdır dedim bunlarda
binlerce kitap arasında
yüzlerce sayfa mısra içinde
okuduğum ilk cümle
seni seviyorum mavi
biliyorsunuz
aşkın yansıması
aşkın ne olduğu önemli değil dedim
oturdum şiir yazmaya
mavi diye başladı şiir
aşk budur çocuklar
sevgi bu

Barış Erdoğan

Yüz Beş

sonsuzluğun içerisindeyiz mavi
bize ölüm yok
nerede görülmüş sevdaların ölümü
can bedenden çıksa da
izin beklemiyoruz
onay beklemiyoruz
birbirimizi sevmek için
özgürsün sen
özgür iradenle yanıtını ver
olası tüm engellere karşı
sevgimizi ebedi sevgiler kervanına
söz sayılır benim için güzel gözlerin
sevda
seni seviyorum sayılır dudaklarım gibi

Barış Erdoğan

Yüz Bir

yurt dışında insan
bazen özlüyor anayı
ana demeyi ana dilini
burası memleketimiz
sen buradasın
istiyorum sevgilim demeyi
şiiirler dışında
yaşam boyu sevgilim

Barış Erdoğan

Yüz Dokuz

bir dörtlük
iki kelime
bir cümle
gizli öpücük
değil anlatmak
istediğim
bak gözlerime

Barış Erdoğan

Yüz Dört

rüzgar mı
hayır büyük fırtına
gönlümde kopan
gözleri kamaştırıran şimşek
istenmeyen
gözleri yaşartan yağmur
güneş iliklerime işleyen
sevgi
bitmesin

Barış Erdoğan

Yüz İki

mavi
kadıköyde kayalara çarpan
azgın dalgalar
benim sevgimin çırpınışı

Barış Erdoğan

Yüz Kırk

kendimi gördüm gözlerinde
bu yüzden kızamadım
darılmadım kimseye
ağaçlara dokunduğumda
tenini hissettim
çizemedim tırnaklarımla

Barış Erdoğan

Yüz Kırk Bir

tek dileğim
aramızdaki soğukluğun nedeni olabilecek
olası hatalarımı öğrenebilmek
bunları onarmak için uğraşmak
sevgimin büyüklüğü uğruna

Barış Erdoğan

Yüz Kırk İki

belki sende benim gibi
duyguların baş döndürücü kıvrımları arasında
çözumsuzsündür

Barış Erdoğan

Yüz Kırk Üç

sevgilim
öyle durumlar vardır ki
bencillik yüce bir erdem olur
benim sevgilim

Barış Erdoğan

Yüz On

bilmezdim tanımadan önce
kelimelerin güzelliğini
şarkıların anlamını
bilmezdim sevmeyi
göz yaşlarını
yaşamayı bilmezdim
seni tanımadan önce

Barış Erdoğan

Yüz On Altı

son olsun bugün
yollarla kucaklaşmam
benim mavi var
yeter
acıyan tavırlarla yapılan
yardımlar son olsun
iyileşeceğim
hak etmedim bu kötü günleri
son olsun

Barış Erdoğan

Yüz On Beş

seni seviyorum
yoğurtçu parkında buluşup
kalamışta gezişimizi
modada geceye ulaşip
hayallerle sabahlayışımızı
geçen her saati
dakikayı
mutluluğun doruğundaki saniyeleri
düşünüyorum
beraber gülmeyi
ağlamayı
sevmeyi
düşünüyorum
aynı şeyleri yine yaşayacağımız
güzel günleri
düşünüyorum
seni düşünüyorum

Barış Erdoğan

Yüz On Bir

bir gün
yakın gelecekte bir gün
geleceksin bana
seveceksin
işte o an
tut elimi ve
adımı söyle
güvercin ayağı sıcaklığını
güzel ellerin
harika vücudunla hissettir
sus
ömür boyu
seni seviyorum diyeceğiz
seveceğiz

Barış Erdoğan

Yüz On Dokuz

biradaki köpüklerde
dudaklarını tadıyorum
siz tadabilir misiniz
sigaranın kıvılcımında
gözlerini görüyorum
siz görebilir misiniz
çiçeklerin narinliğinde
vücudunu hissediyorum
siz hissedebilir misiniz
seni tanıdım
mavi
sevgiyi öğrendim
siz bilmezsiniz
o benim sevgilim

Barış Erdoğan

Yüz On Dört

kurtul Şu bulutların
hapsinden
iŐıđını ver artık
sevgini ver
anlasın yüreğim
yalnız değilim
gün doğmadan
kurtul buluttan
sonsuz dek yüzünü göreyim
seveyim
kurtul Şu bulutların
hapsinden

Barış Erdoğan

Yüz On İki

tüm ışıklar söndü
gecenin arzusuyla
gün doğana dek
düşler hakim
gözler istediğini görecek
istediğini duyacak
ezgiler asılı her yanda
engin denizin derin çığlıklarını
dalga sesleri arasında duyarım
okyanusun ortasında
sevgi saçarken
yanıp sönen yıldızlar
etrafa
sen gelirsin aklıma
yalnız sen
hep sen
yalnızca
sen

Barış Erdoğan

Yüz On Sekiz

gönlümün aşk bahçesinde
bir çiçek açtı
yaprakları umut
tomurcukları sevgi dolu
çiçeğin adı
mavi

Barış Erdoğan

Yüz On Üç

kollarımın arasından
kayıp gidiyorsun yine
avucumdaki umut
gözlerimdeki parıltı gibi
her şey donuklaşıyor içimde
ve yaşamda
sonra yine sen düşüyorsun
gözlerimin önüne
hayal olduğunu düşünmeden
mutlu olabiliyorum artık
yokluğuna alıştığım
ama
tutamamak üzüyor beni
bir hayalin ellerini

Barış Erdoğan

Yüz On Yedi

başımın üstünde parlayan ışık
güneş
söndürüyor umutlarımı
perdeler gecemi örtüp
karartıyor düşlerimi
umutlarımı
gelmiyor içimden
hiç bir şey
kollarında olmak dışında
günün bile karartamadığı
tek düşümsün
sen

Barış Erdoğan

Yüz Otuz

uyanıyorum uykudan
bağırıyorum dünyaya
hey dünya
bitti
yaşamın gerekliliği umut
bitti
barış yok artık
seven barış
yok

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Altı

evimizin önünde durdum
balkonu süslü nakışlı
üç yüz yıl önce yaptım
hayallerim ihanet etmez
karışmayın
evin eski hanımefendisi balkonda
el salladı
ölümüne üzölmüştüm
iyi insandı güzel kadındı
kıskanıyordum eşini
üç beş akçe başlık parasına
martı jonathan düşüncelerimde
yaşam geçti gözlerimin önünden
nice değerli ya da değersiz
değer bilmezler
o balkonda
balkonun süslü nakışlı
yarin yanakları gibi
barış adam balkonun altında
yazar yazar
gitmeme üzölme
atlı süvarilere göğsüm açık
yaşar ve yazarım

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Beş

süt olmuştur deniz şimdi
gözlerim
gözlerim ay ışığı yakamozlarının peşinde
yüreğim sevdanla kovalaşır durur gece boyunca
oysa bilmez bu körpe yürek sevdayı sakladığını
ay ışığı yakamozlarının
bu gece yalnızım
bir yıldız bile yok gökyüzünde eşlik edecek
sokak lambaları tüm sıradanlığını koyarken ortaya
tek bir araba geçmiyor önümden
sessizlik her yerde
mozart yankıları çıkıp pencereden vuruyor boş sokaklara
vurdukça artıyor gücü
boğamıyor yutamıyor insanlar
gece benim
hakları yok sorgulamaya
üzüldüğüm tek şey
ayın hapsi
ve denizi bile hayal edememek
görmek için ay ışığı yakamozlarını

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Bir

güneşim diyorum
çoktan battı dediler
sarhoşum içiyorum
zehir kattı dediler

bülbülü dinliyorum
nerdedir bilmiyorum
gelir mi diyorum
çoktan gitti dediler

bahçemde duruyorum
çiçekler buluyorum
bir gülü kokluyorum
çoktan soldu dediler

insana soruyorum
dili yoruyorum
kokunu soluyorum
çoktan bitti dediler

bilmem neden sevdim
hata ettim bilemedim
başkası mı var dedim
çoktan buldu dediler

aradım sokaklarda
söylenen şarkılarda
hüzünlü bulutlarda
çoktan öldü dediler

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Dokuz

ellerim üşüyor ayaklarım buz
insan neresinden ölmeye başlar
ölüyor muyum
kalbim tik takları duyulmaz oldu
kokular renkler hisler sesler
nedir yaşamın anlamı sen olmayınca
zorunda mıyız yaşamaya
hoşça kal canım
yani hoşça kal yaşam
hoşça kal sıcak eller
hoşça kal

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Dört

sahipsizliğimi anladım titrek cılız bacaklarımla
anladım çirak tarağlı ayaklarım değdiğinde
yavan kalan toprağa
afalladım daha çok
kuru çınar yaprağı daha çıtırdamadı bana
günün sarısı şaşırtdı beni
çıplak nasırlı ellerim değdiğinde utangaç sessizliğe
afalladım daha çok
ay ışığı içilir melteme yakın bir zamanda
çıglığım boğazımı yorar
oysa çalışmalı güzelliklere
sunabilmesi için
devinimin ise masal ile gerçek arasındaki tınıları
kadar
berraklığın su rengindeki
sidikleşeceğim zamana kadar
sevdalarımla inanç kıvamında türkü tadında
ulan afallayıp ta gömdüğüm
sığındığım limana kadar her şey
hakaret bile edebilir aşağılayabilirim kendimi
işte o an açık yürekliliğim
utanmalı sahipsizliğimden utanmalıyım
ki değil ulan afallamak ötesi şapşallık
anladım sahipsizliğimi anladım

Barış Erdoğan

Yüz Otuz İki

bugün şiir yazmalı insan
sevmeli
gitar piyano çalmalı
sevmeli
bugün çok güzel
yaşamalı insan
sevmeli

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Sekiz

gidecek yerim yok
yanıyorum
unutuldum mu
alıştım mı
bu muydu
gelmeyin
aşka alev
arıyorum

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Üç

turuncu renkli sokak lambaları
altından geçerken
yağmur sesinden
sesler ve renkler
sevgiliye söylenememiş sözcükleri
haykırıyor
büyük bir sessizlik
susuyorum
dinle
duyuyor musun

Barış Erdoğan

Yüz Otuz Yedi

birer cümlelik yaşam
sabah günaydınla başlar
akşam iyi uykular
bir dergide köşeye sıkışmış cümle
hiçbir şey insan yaşamından değerli değildir
zarlar onun elinde
tuzu kuru örneği
elini sallarken
karşısında
masum
çocuksu
aval bakışlı ağız açık
zarın göstereceği sayının
yaşam yörüngesini belirlemesini bekler
yaşamak der zarın sallanışına
her şey ortada
seninle

Barış Erdoğan

Yüz Sekiz

seni düşünüyorum ve
biliyorum ki başucumda bekliyorsun
sabaha kadar
uykularımı yönetiyorsun
kabus olmasın diye
tıpkı gündüzleri
gölge oluşun gibi
öyle bir sevgi olmuş ki bende
verdiğin özgürlüklerle yetiniyor
bu yürek
koru duymamam için karanlıkta
belki
sevgi bağlayıcıdır
ama yine de mutlu
etmiyor beni
senin sevgin ve
cesaretin
tüm özlem ve arzularla
sevgiyle dolu bu
yürek
kuş gibi uçarken sonsuz gökyüzünde
sonsuz özgür
isteyebileceği tek cesaretsin
sen

Barış Erdoğan

Yüz Üç

umut
çaresiz değil sevgim
sevgi
kardeş oldu umutla
ver elini geleceğe
çözülmemiş mutluluğa
başarıya
beraberce gidelim yaşam
boyunca

Barış Erdoğan

Yüz Yedi

seni niye sevdiğimi
beni niye sevmediğini
seninle niye sevişmediğimizi
hiçbir şey bilmiyorum ama
inan ki seni çok
seviyorum

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi

dün gece rüyamda gördüm seni
türküler söylüyordun
sağ elinde sigaran
sol elinde umudunla
sarılıp öpemedim seni
sönmüş sigaram
tükenmiş umudumla
dün rüyamda gördüm seni
türkülerle
dün gece rüyamda gördüm seni
güzel gözlerinle bakıp
barış dedin
sevindim
mutlu oldum
kollarımı sonsuz açıp
kucaklamak istedim
kayboldun
neden
uyandım uykudan hüznle
ağladım
ağladım
bir soranım bile olmadı
yankılanan bir ses
duyulan tek kelime
seni seviyorum
mavi

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Altı

sigara içmem
dumanı savrulur
bira içerim
yalpalayarak yürürüm
ağlamam
gözlerimde sel
yaşıyor muyum
ölüm soğukluğu mu içimdeki
yoksa sevdiğini haykırışı
umudu mu
sevgim çok büyük sana
mavi
inan insan
seviyorum
ölüyorum

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Beş

çırılçıplak sana sevgim
saf ve temiz
göründüğü gibi sevgim
çölün ortasında
suya duyulan özlem büyüklüğü
anlatamam tutsaklığımı
anlatamam sevgimin acısını
anlatamam seni sevdiğimi
çırılçıplak

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Bir

bir gün ünlü olursam
beni severlerse şiir dostları
bu şiirin bir özelliği olsun
nazımın pirayesi gibi
barışın bir tanesi için
ilk olsun
sevgilim
içeride ya da dışarıda
yakında ya da uzakta
ve
hastalıkta ya da sağlıkta
yaşadıklarımız
bilinmez yolculukların
korkulu rüyası değil
sevgidir
sevgilim

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Dokuz

yine köşe başındayım
gel
rüya görüyorum
başın kollarımın arasında
şiiirler okuyorum sana
dünya diyorum
ikimiz için
karanlık aydınlık oluyor ve
mutlu oluyoruz biz

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Dört

yaşın kemale ermesi
saçma
saçma olan ben
diyalektik
değişiyor her şey
ben bir şey
değişmeyen
ölüm
aşkım için ölümden
korkmadığım

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi İki

yoruldum
düşlerim seni bekliyor
uyanıp keyfimce
uyumak istiyorum
gelecek diğer geceye kadar
sana rastladığım
tek an geceler
olduğu için
belki de hayallerin gerçeklerden
daha gerçek olduğu
için
uyumak
istiyorum

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Sekiz

hava eskimiş
değişmiş
telefona yanıt vermiyor
kaçıyor
bitiyor mu umutlar
yaşamımın diğer ismisin dedim
ölüyor muyum
üşüyorum
kalp atışlarım hızlandı
hareketsizim
nefes alamıyorum
sensiz
bitiyor mu yaşam

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Üç

gökyüzündeyiz yine
sen ve ben
bir yıldız ve ay bizimle
sevgimiz
güneş sıcaklığı büyüklüğü gibi
ne güzel
mutluyum bugün
gökyüzünde

Barış Erdoğan

Yüz Yirmi Yedi

yine coştum
aşkıma aşık oldum bir daha
yaşamayı bir sevdim ki
maviyle
resimler hediyeler anılarla
mutluluğu sırlarda
anlatamam sevgimi
anlatamıyorum da
söz
bir ömür boyu değişmeden

Barış Erdoğan

Zaman

olacaklar için olasılık
zaman
olanlara can dayanmaz
zaman
gecenin güneşi beklemesi
sen ve ben
zaman

Barış Erdoğan